

तू मला ओळखले नाहीस. मी श्वानरूपाने 'भोजनास आलो पण तू मला दगड मारून पालकून दिलेस. अरे? सर्व प्राणिमात्रात मीच आहे. त्यामुळे मी भोजनास आलो नाही या तुझ्या तक्रारांत मुळीच तथ्य नाही. बाबांच्या या स्पष्टीकरणाने तो भक्त निरुत्तर झाला.

वरील प्रसंगावरून बाबांची विशालदृष्टी दिसून येते त्याचप्रमाणे समता व प्रेममय वृत्ति आध्यात्मिक दृष्टिकोनातून कशी आवश्यक आहे याचाही बोध होतो.

—: श्री साईबाबांनी हाक ऐकली :—

— श्री. पांडूरंग भुजबळ
३७७, सोमवार पेठ, सातारा.

दिनांक ७।११।१९८५ रोजी माझे व्याही श्री. गणपतराव रामचंद्र शिंदे उर्फ मामा रा. फिरवडी, सातारा यांना सातारचे चिंतामणी हॉस्पिटलमध्ये दाखल केले. त्यांचा आजार म्हणजे यधुमेंह, रक्तदाव असा होता व ऐन दिवाळीने आनंदाचे मोसमातच त्यांना दाखल करणे भागच पडले. झाले सर्वांचे आनंदास खीळ बसली आणि सर्वांचेच लक्ष त्यांचे आजारपणाकडे गेले. माझे जावई चि. डॉ. सर्जेराव गणपतराव शिंदे, पशु वैद्यकीय अधिकारी, थोडक्यात म्हणजे माझे जावई, शिष्य व डावा हात अशी त्यांचेबाबत माझी बिरुदावली आहे. असे असताना व जावई हा जावई नसून पूर्वीपासूनच घरातले सातवे माणूस असेच मानले जाते. त्यांचे सुख ते आमचे सुख, त्यांचे दुःख ते आमचे दुःख असे आमचे सर्वांचे वागणे असे व आहे. असे असताना आम्ही त्यांना दुःखात असताना तिकळीचा सण साजरा करणे हे आम्हाला कोणालाच प्रशस्त वाटले नाही. म्हणून आम्ही हा सण व्यवहारापुरताच साजरा केला व सर्व लक्ष आमचे व्याही श्री. मामा यांचेकडे दिले. त्यांना बरे करण्यासाठी डॉक्टरांचेपासून प्रत्येकजण प्रयत्न करित होते. पण मामांचा मात्र एकच ध्यास "मला आता जाऊ द्या" काही प्रयत्न करू नका. त्यातच त्यांची मुलगी चि. उषा हिचे लग्न श्री. लक्ष्मणराव भुजबळ, आळेफाटा ह्यांचेबरोबर जमले व लग्न दिनांक २२।१२।१९८५ ला नक्की होते. असे असताना मात्र तिकडे लक्ष न देता मामांचा आपली घाई जाण्याचीच चालली होती. जावई व आम्ही आपापल्या परीने सेवा करित होतोच. पण फरक तर पडत नव्हताच. उलट दिवसेंदिवस तब्येत खाली खालीच होत चालली होती व क्षीण होत होती. रोजच नवीन नवीन घटना घडतच गेल्या. असे असताना ऐन दिवाळीत माझे अधिकाऱ्यांनी मला बाहेर गावी अत्यंत महत्त्वाचे गोपनीय कामासाठी दिनांक २३।११।१९८५ ला जाण्याचा लेखी आदेश दिला. आता काय करावयाचे. इकडे मामांची तब्येत हात घाईवर आलेली, आता संपते का मग संपते, अशी शेवटची घटका मोजीत होते. काय करावे व कसे करावे, एकीकडे साईबाबांचे अत्यंत महत्त्वाचे काम ते तर कसे टाळावयाचे. कर्तव्यकर्म श्रेष्ठ मानून,

मनाचा धडा करून मी कामासाठी जाण्याचा माझा निर्णय पक्का केला. माझा आतला आवाज मला "जा" म्हणूनच सारखा साथ देत होता. त्या जोरावरच मी माझ्या पत्नीस मी ऑफिस कामासाठी बाहेरगावी जात आहे असे सांगितले. तर तिने आपली प्रसंगास धरूनच नकार घंटा वाजविलीच. पण तरीही मी मनाचा हिऱ्या करून शनिवारी सकाळी ९.०० वाजता जावई श्री साईबाबांचे दर्शनास घरी आले असताना त्यांना स्पष्ट व स्वच्छ विचारले की, "बाळासाहेब, मी आज ऑफिस कामासाठी बाहेर गावी जात आहे व रात्री परत येत आहे तर, तुम्ही मी जाऊ की नको ते स्पष्ट सांगा?" त्यांनाही प्रश्न पडला. शेवटी सासरे व जावई हेच नाते बोलत होते व शेवटी त्यांनी जड अंतःकरणाने मला जाण्यास संमती दिली. तेवढ्यावर मी थांबलो नाही तर ते घरी येण्यापूर्वीच मी श्री साईबाबांना प्रार्थना करून त्यांची संमती घेतली होती व नंतर पत्नी व जावई ह्यांचे खास समाधानासाठी व श्री साईबाबांचा परवानगीरूपी आदेश त्यांना स्पष्टच समजावा म्हणून दोन चिठ्या तयार केल्या. एकीवर "आज जा" व दुसरीवर "आज जाऊ नको" असे लिहीले होते व आधीच पुजा करून श्री साईबाबांना सांगून मी त्या दोन चिठ्या त्यांचे चरणाजवळ ठेवल्या व जावयांची वाट पहात बसलो. ते आले आणि मी त्यांचेबरोबर तोंडी चर्चा केली. लगेच त्यांनी होकार देताच त्यांना देवघरात श्री साईबाबांचे पुढे नेले व त्यातली एक चिठ्ठी उचला व वाचा असे सांगितले. झाले आता कसोटीची व सत्याची वेळ आली. जावयांनी चिठ्ठी उचलली व उघडली व वाचली, तर ती चिठ्ठी "आज जा" हीच निघाली. सर्वांनाच फारच आश्चर्य वाटले व मला आनंद झाला. कारण "सत्य संकल्पाचा दाता भगवान सर्व करी पूर्ण मनोरथ" ह्या वचनाप्रमाणे माझे सर्व सत्य मानून व कर्तव्यकर्म श्रेष्ठ मानून व वरिष्ठांच्या आज्ञा तंतोतंत पालन करणारा व अधिकारी व सेवा हीच दैवते मानणारा मी, माझे बाजूनेच त्यांनी कौल दिला व जाण्याचा निश्चय पक्का करून मी सर्व तयारी केली व ति. मामांना भेटण्यास गेलो. तेथे त्यांना उदी लावली व जवळच बाहेर श्री दत्तात्रयाचे देऊळ आहे तेथेच कळवळून प्रार्थना केली व स्पष्ट सांगितले "सर्व काही उद्या, आज काही नाही, मी रात्री येतोच, मला फसवू नका, मला दगा देऊ नका माझा अपेक्षाभंग करू नका. मला दोष येऊ देऊ नका, जावई-सासरे ह्यांचे नात्यात अंतर पडू देऊ नका. अशी आर्त व कळकळीची प्रार्थना मी श्री दत्तात्रयाचे पुढे केली. घरी थोडेसे जेवण केले व कपडे घालून श्री साईबाबांचे पुढे बसलो. उदी लावली व श्री साईबाबांना पुन्हा पुन्हा वरीलप्रमाणे प्रार्थना केली व नेहमीप्रमाणे मी श्री साईबाबांची मूर्ती बरोबर घेऊन ताबडतोब पुन्हा पुन्हा श्री साईबाबांना सांगितले, "मला फसवू नका, सर्व काही उद्या आज काही नाही" झाले मी ताबडतोब एस.टी. गाडीने इच्छित ठिकाणी गेलो. सर्व काम केले. सर्व काम संपूर्णपणे यशस्वी झाले व त्या आनंदात मी मामांची सारखी आठवण काढीत मी श्री देवीचे दर्शनास गेलो. तेथे श्री देवीची ओटी भरली. थोडा नाष्टा केला व रात्री १०.३० वाजता निघून रात्री १.४५ वाजता दवाखान्याच्या दारात आलो. दार बंद होते. पण मी बाहेरूनच माझ्या जावयांची गाडी नं. २८८४ पाहिली.

मी आनंदी झालो व समाधानी झालो. माझा माझ्यावर विश्वास बसेना म्हणून मी रिकशा डायव्हरला पुन्हा नंबर पहाण्यास सांगितला. त्यानेही तोच नंबर सांगितला. ह्याचा अर्थ काय तर ति. मामा सुखरूप आहेत. कसलीही वाईट घटना घडली नाही. ह्याच उर्मीत मी माझ्या सद्गुरूचे शतशः आभार मानून व पुन्हा पुन्हा त्यांना धन्यवाद देऊन व माझा शब्द तुम्ही मानलात व मला धोका दिला नाही. यावरून हे श्री साईबाबांनी सत्य करून दाखविले व मी त्यामुळेच समाधानी झालो. श्री साईबाबांनी व श्री दत्तात्रयांनी माझे आर्त हाकेला ओ दिली. धन्य ते साईबाबा, आपले एकनिष्ठ भक्ताची अब्रु अशी वाचवतात व सांभाळतात. नंतर मी रात्री २.०० वाजता घरी गेलो व समाधानाने झोपलो.

दिनांक २४।११।१९८५ ला सकाळी ९.०० वाजता पुन्हा मी दवाखान्यात गेलो. मला पाहून सर्वांनाच आनंद झाला व मी जिंकलो व मला श्री साईबाबांनी तारले ह्या आनंदातच मी ति. मामांना हाका मारून जागे केले. चौकशी केली, त्यांचे मुखात श्री साईबाबांची उदी घातली, व कपाळास लावली. व १ तास थांबून घरी आलो. आणि बरोबर १.१५ वाजता श्री साईबाबांनी श्री. मामांची दिपज्योत मालवली. असे हे माझे श्री साईबाबा आहेत व त्यांनी माझी आर्त हाक ऐकली. अशा माझ्या सद्गुरूंचे कितीही म्हणून उपकार मानावेत तेवढे थोडेच आहेत. म्हणून मी म्हणालो की, श्री साईबाबांनी वरील प्रसंगात आपले खालील वचन सिद्ध करून दाखविले आहे. ते असे की, "जरी हे शरीर गेलो मी टाकून ॥ तरी मी धावेन भक्तासाठी ॥

वाट जाते शिरडीच्या गावा

ही वाट दूर जाते शिरडीच्या गावा
माझ्या मनाचे पाखरू धावते साईच्या मंदिरा
भाविकांची दाटी मंदिरी साईच्या दर्शना
मूक भाव कितीकांचे साईच उमजती
अंतरीचा उमाळा साईच समजती
नु सांगता समजते ते साईला
शब्द न उरले बोलण्याला
मूक झाली वाणी उर आला भरुनी
हात तो आर्शावादाचा सदैव असे शीरी
साईच्या डोळ्यातील भाव तो दिलासा
जणु म्हणती ठेव श्रद्धा धरी सबुरी

— सौ. कलावती वसंतराव चव्हाण

कैलास भुवन ब्लॉक नं. १

पं. दिन दयाळ रोड डोंबिवली (पश्चिम) जिल्हा ठाणे

साईभक्ती — साईशक्ती

— श्री. गणेश शांताराम बडगुजर
 'साईप्रसाद' पवनानगर
 एम्.टी. कॉलनीमागे
 सांगवीगाव, पुणे-४११ ०२७

॥ जो जो मज भजे, जैसा जैसा भावे ।
 तैसा तैसा पावे मीही त्यासी ॥

शिर्डीनगरी हे साईबाबांचे पवित्र तिर्थक्षेत्र चारही धामात मिळणारा आनंद नुसत्या श्री साईबाबांच्या दर्शनाने मिळतो. म्हणून आजकाल भक्त प्रेमाने 'साईधाम' 'शिर्डीधाम' असेही म्हणतात. सद्गुरू साईबाबा एक महान संत या शिर्डीनगरी प्रगटलेले साक्षात् परमेश्वर अवतार घेऊनच ते ईश्वररूपी असूनही त्यांचे जीवन अगदी सामान्याहून सामान्य असे होते. अंगी कफनी, डोईस चिंधी हातात करोटे इतक्या साध्या वेशात ते जीवन जगले, आणि मिळणाऱ्या चार-दोन तुकड्यांवर त्यांनी आपला उदरनिर्वाह चालविला. बाबा नुसते सामान्य जीवन जगले नव्हे तर गरीबांपासून श्रीमंतापर्यंत लहानापासून मोठ्यापर्यंत, रंकापासून राजापर्यंत सर्वांना जीवनाचा खराखुरा अर्थ त्यांनी समजावून सांगितला. नुसते श्रीमंत असून चालत नाही तर त्याला गरीबांची जाणीव हवी. त्यांची दुःखे दूर करण्यासाठी त्यांनी झटले पाहिजे. नुसते वयाने मोठे असून चालत नाही तर त्याला लहानांची जाणीव हवी. माणूसकी नावाची गोष्ट त्यांच्याकडे हवी. मनाचा मोठेपणा त्यांच्याकडे हवा. नुसता मोठेपणाही काय कामाचा? प्रत्यक्ष कृती हवी, झटण्याची, दुःख निवारण्याची, दिनदुबळ्यांना जवळ करण्याची, त्यांच्या दुःखावर हळूवार फूंकर घालून त्यांना आनंद प्राप्त करण्यासाठी झटणे हीच खरी प्रभूसेवा. ईश्वरसेवा. चमत्कारशिवाय नमस्कार नाही म्हणून लोकांची परमेश्वरावरील श्रद्धा, सेवा, भक्ती वाढावी म्हणून बाबांना नानाविध चमत्कार दाखवावे लागले. तेव्हा कुठे लोकांची त्यांच्यावर श्रद्धा बसली. लोक त्यांच्या सेवेस लागले पण केव्हा? बाबांनी पाण्याने पणत पेटवून लोकांना दिपविले. हरविलेला घोडा दाखवून दिला. नुसता चिमटा जमिनीवर आपटून विस्तव निर्माण केला. लोकांची दुःख नुसत्या उदी प्राशनाने, उदी लावल्याने दूर केलीत असे विविध चमत्कार त्यांनी लोकांना दाखविले. त्यांनी चमत्कार दाखविले नसते तर ते एक सामान्य गोसावीच राहिले असते. ते ढोंगी नसते तरी त्यांना लोकांनी ढोंगी साधू-बुवाच म्हटले असते. पण त्यांनी ईश्वरी बळाने चमत्कार दाखविले तेव्हा त्यांच्यातील परमेश्वराची लोकांना ओळख पटली. तेव्हा बाबांचे भक्त वाढलेत. मशीद शेणाने लिंपलेली असताना त्यावर बसून पठाण नमाज पडले. पण त्यांच्या कपड्यास तीळमात्र डाग पडले नाहीत तेव्हा कुठे पठाणांनी बाबांच्या चरणावर लोळण घेतले. ते नमाज पडण्यास जेव्हा आले व त्यांनी शेणाने लिंपलेली मशीद पाहून रंगाने लाल झाले व म्हणाले,

अन्याय केला बघू घोर
ओले आहे नमाज घर
गाई म्हशीच्या शेणाने
त्यावर बाबा त्यांना म्हणाले,
नमाज पडा निश्चिंती
तीळमात्र न लागेल माती
गुडग्याशी आपुल्या।

आणि खरोखरच नमाज पडल्यावर पटाणांच्या गुडग्याला माती लागली नाही. तेव्हा त्या पटाणांनी बाबांच्या चरणावर लोळण घेतले. एक पटाण बोलला, 'आपण आहात वली अल्ला!' पटाणांच्या वाक्यावर बाबा त्याला म्हणाले, 'यात नाही अपराधा। भावे भजा भगवंत। साह्य तुम्हां होईल तो।

'सर्वांपूती परमेश्वर एकची' हे बाबांना दाखवून द्यायचे होते. जात-पात-धर्म हे माणसांनीच निर्माण केलेले आहेत. बाबा हिंदू होते कि मुसलमान होते हे आजवर कुणालाही न उलगाडलेले कोडे आहे. 'धर्म-जात-पात तुम्हास हवेच कशासाठी?' असा खडा सवाल बाबा त्यांची धर्म-जात विचारणाऱ्याला करीत. बाबांना हेच सिद्ध करायचे होते की, 'कुणीही उच्च-नीच, गरीब-श्रीमंत नाही. आपण सर्व एकाच परमेश्वराची लेकरे आहोत. देवाजवळ कुठलाही भेदभाव नसतो. शेवटी 'परमेश्वर एकची' भक्तांची विविध प्रकारची संकटे दूर करण्यासाठी परमेश्वराला नवनवीन अवतार घ्यावे लागले.

माणसाच्या मनात 'श्रद्धा' हवी आणि 'सबुरी' हवी तरच तो खरा साईभक्त आणि त्याची भक्ती खरी साईभक्ती. त्या साई भक्तीच्या बळावर होणारे बाबांचे दृश्य अदृश्य दर्शन, चमत्कार, विविध अनुभव हिच खरी साईभक्ती. बाबांनी सांगून ठेवलेलेच आहे की, 'बाबा रे! तुझे भोग तुला भोगलेच पाहिजे. त्यात तर मला' बदल करता येणार नाही. जन्म-मरण, सुख-दुःख कुणाला चुकले? साक्षात् परमेश्वरालाही ते चुकले काय? आणि सुख-दुःख जे काय आपण ह्याणतो ते खरोखरीच सुख आहे काय? उलट क्षणिक मृत्सामाटी मनुष्य दुःखाच्या दरीतही कोसळण्याचा संभव असतो. शेवटी जीवन तरी काय? नश्वरच. आज ना उद्या ते नाश पावणाराच. त्यापेक्षा स्वार्थ साधून परमार्थ साधलेला कितीतरी फटीने चांगला. तुम्ही भक्ती करा, पुजन करा, भजन करा, परमेश्वराचे गुणगान गा आणि परमेश्वराला प्राप्त करून घ्या. प्रभु तुमची भक्ती पाहून त्याची शक्ती दाखविल्याशिवाय राहणार नाही. आणि परमेश्वराला प्राप्त करून घेतल्यावर त्यास उणे काय? केवळ बाबा 'श्रद्धा-सबुरी' मंत्राने, उदी प्राशन केल्याने, नुसते नामस्मरण केल्याने भक्तांच्या हाकेला धावून येतात. म्हणूनच बाबा म्हणतात.

'शरण मज आला आणि वाया गेला
दाखवा दाखवा ऐसा कोणी।

'श्रद्धा' म्हणजे 'साईभक्ती' आणि 'सबुरी' ने मिळणारे फळ म्हणजे 'साईशक्ती' होय.

धन्य धन्य ती शिर्डीनगरी
आम्हा दिनांची पंढरी आहे हो।

असे साईध्यानात म्हटलेले आहे. आणि खरोखरीच भक्तांची ती पंढरीच आहे. आणि
बाबा भक्तांची विठाई माऊली आहे. म्हणून सांगतो,

पाऊस आला
चिखल झाला
कशाला जातात इतक्या दूर
शिर्डी आपुले पंढरपूर

। श्री अनंत कोटी ब्रम्हांड नायक श्री राजाधिराज
योगिराज सच्चिदानंद सदगुरू साईबाबा की जय।
“साई चरणी कोटी कोटी प्रणाम।”

“तव चरणी पाहू दे साई”

श्वासांत साई, धासांत साई
तव चरणी पाहू दे साई
माझी मलाच ‘परछाई’ ॥ धृ. ॥
अभ्यंग-स्नानी, गुलाबपाणी
विश्वरूप साई दावि चक्रपाणी
जागतांच तू, जाग येई ॥ १ ॥
कारुण्य नेत्री, मुद्रा प्रसन्न
पाहतां एकचित्ती, हरपे देहभान
नामे एक ‘साई’, वेदना पळूनी जाई ॥ २ ॥
थाळीत उरे जेव्हा, एक अन्नकण
तृप्त होती तरी, अगणित मुनिजन
द्रौपदीसखा कृष्णसाई, अजि शिर्डीत पुन्हा येई ॥ ३ ॥

— विजय द. हजारे एम.ए.

सी/६, गुंफादर्शन फर्स्ट फ्लोर रोड
बोरीवली पूर्व मुंबई-४०० ०६६

सर्वच्या सर्व ६० रुपये खिशात सापडणे या श्रीसाईनाथांच्या लीलेने माझे आजोबा थक्क झाले. परंतु त्याचबरोबर आपण श्रीसाईबाबांनी घेतलेल्या परीक्षेत पास झालो याचा परम आनंदही झाला. असे आहेत लीला नाटकी आमचे श्री साई, आणि त्यांचे प्रत्यक्ष दर्शन घेऊन त्यांच्या परीक्षेला उतरणारे आमचे पुण्यवान आजोबा दादा वर्दम; आणि म्हणून दादा वर्दम यांचा नातू म्हणवून घ्यायला मला अभिमान वाटतो. आज आमच्याकडून जी काही साईसेवा साईभक्ती घडते ती आमच्या आजोबांचीच पुण्याई आहे. आणि म्हणूनच आम्हाला दरवर्षी शिरडीला जाण्याचा योग येतो. साई माऊली आम्हाला शिरडीला बोलावून घेतात भरपूर प्रेम देतात. यापुढे श्री साईनाथांनी आम्हाला कधीही दूर लोटू नये अशी श्री साईनाथांचे चरणी प्रार्थना करतो.

दर्शन द्यावे साईदेवा

दर्शन द्यावे साईदेवा ।
 धीर मजसी धरवेना ॥
 चरणावरती मस्तक नमूनी ।
 पुजन करीते तुला स्मरूनी ॥
 तव आशीर्वाद मिळावा ।
 आस मनी नसे दुसरी ॥
 तुझी कृपा मजवर असू दे ।
 तुझ्या चरणी हे मस्तक नमू दे ॥
 तव आशीर्वादा मी भुकेली ।
 नमन हे साईदेवा तुजला ॥
 तुझ्याविना शांती नसे मनाला ।
 तुझ्या दर्शनाची गोडी मनाला ॥
 तुझी छाया नित्य शिरी असू दे ।
 तुझ्या चिंतनी मन माझे रमू दे ॥
 दर्शन द्यावे साईदेवा ।
 धीर मजसी धरवेना ॥

— कु. रंजना बाळकृष्ण बोन्हाडे
 पठ्ठे बापूराव मार्ग, बस डेपोसमोर,
 महाराज विल्डींग, प. मजला,
 खो.नं. ३१, मुंबई-४०० ००८

— श्री साईनाथांनी घेतलेली परीक्षा —

— श्री. दिनकर स. वर्दम

११, कांबळी बिल्डिंग, २ रा माळा

खो.नं. ६, टोपीवाला लेन

लॅमिंग्टन रोड, मुंबई- ७

ही गोष्ट आहे, माझे आजोबा कै. गमशेट आपाशेट वर्दम ऊर्फ दादा वर्दम यांनी आम्हा नातवंडांना सांगितलेली, माझे आजोबा कै. दादा वर्दम हे सन १९५८ साली माईचरणी विलीन झाले. ते सतत नामस्मरण करीत असत. कोणते नाम ते घेत असत ते काही आम्हाला समजलेले नाही. परंतु आमच्या गावी म्हणजे 'कुडाळ' (जि. सिंधुदुर्ग) येथे बरेच लोक दादा वर्दम यांच्या हाताने तीन गाठी मारून दिलेल्या दोऱ्याने व्याधीमुक्त होत असत. त्यांच्या हातून मंत्रून घेतलेला दोरा जनावरांना म्हणजे गाई म्हशींनासुद्धा बंधीत असत हे सर्व आम्ही लहान असताना पहात होतोच. शिवाय रात्री घरी आल्यावर ते नवनाथ ग्रंथाचा एक एक अध्याय रोज वाचीत असत व आम्हाला गोष्टीही सांगत असत. या आमच्या पुण्यवान आजोबांना शिरडीत श्रीसाई समाधिस्त होण्यापूर्वी शिरडीला जाऊन प्रत्यक्ष श्री साईभगवंताचे दर्शन घेण्याचा लाभ मिळाला होता, त्यावेळी श्री साईंनी आजोबांची जी परीक्षा घेतली ती घटना आम्हाला आजोबांनी सांगितली ती अशी—

माझे आजोबा कै. दादा वर्दम हे आपल्या १४ वर्षे वयाच्या लहान भावाला बरोबर घेवून शिरडीला गेले होते (हे लहान भाऊ म्हणजे आमचे धाकटे आजोबा श्री. राजाराम आपाशेट वर्दम कुडाळ मुक्कामी आज हयात आहेत) ज्यावेळी हे दोघे बंधू शिरडीला गेले त्यावेळी बाबा मशिदीत होते. कै. दादा वर्दम यांच्या खिशात ५ रु. च्या १२ नोटा म्हणजे एकूण ६० रु. होते त्या काळातील ६० रु. म्हणजे आजच्या जमान्यातील ६०० रु. होत असो, माझ्या आजोबांकडे श्री. साईंनी दक्षिणा मागितली व आजोबांनी ५ रु. दक्षिणा दिली तेव्हा श्री साई म्हणाले 'और लाव' पुन्हा ५ रु. दिले तेव्हा म्हणाले 'और लाव' अशा प्रकारे ११ वेळा ५-५ रु. दिल्यावर शेवटचे ५ रु. राहिले असताना "और लाव" असे म्हटल्यावर माझ्या आजोबांनी शेवटचे ५ रु. दिले व माझी परीक्षा पाहू नका' अशी विनंती केली त्यावेळी श्रीबाबा ओरडले व त्यांना म्हणाले "अब जाव" मग माझे आजोबा बंधूसह कोपरगावपर्यंत चालत आले व मुंबईला परतण्यासाठी पैसे खिशात नसताना गाडीत बसले. गाडी सुटताना अचानक एक टि.सी. आला व त्याने गाडीच्या खिडकीतून हात घालून आजोबांच्या हातात २ तिकीटे दिली व गाडीने वेग घेतला तिकीटे तपासून पाहिली असता ती मुंबईचीच होती. ही तिकीटे खिशात ठेवण्यासाठी आजोबांनी खिशात हात घातला तेव्हा त्यांना नोटांचे पुडके म्हणजेच ५ रु. च्या १२ नोटा ज्या बाबांना अर्पण केल्या होत्या त्या सर्व जशाच्या तशा खिशात असल्याचे आढळून आले. शिरडी ते कोपरगावपर्यंत चालत येवून गाडीत बसे पर्यंत खिशात एकही पैसा नव्हता. परंतु गाडी सुटताना साईरूपी टी.सी.ने तिकीटे देणे व

हे साईऽऽ तू आई आहेस....

— श्री. अशोक माहिमकर,*

श्रीस्वामी समर्थ मंदिर,

पो. जंजिरा मुरूड (जि. रायगड)

अनन्य ध्यान। करितो जे जन। साई

दयाधन। त्यापाठी॥

जीवनामध्ये व भक्तिमध्ये अनन्य चिंतनाचे, नामजपाचे महत्त्व फार आहे.

आपण विज्ञानाचे सहाय्याने कितीही उड्या मारल्या तरी आपले हात आकाशाला टेकू शकत नाहीत व रडारच्या सहाय्याने येणारे वादळ ओळखू शकलो तरी थोपवू शकत नाही!

त्रिशंखचालक निसर्गशक्तीने काही गोष्टी तिचे हाती पक्क्या ठेवल्या आहेत. म्हणूनच श्रद्धापूर्वक त्या शक्तीला शरण, त्या शक्तीला मानून आपले जीवनाची वाटचाल करायची. त्या शक्तोसारख्या तेजस्वी अशा थोर योगीराज विभूतींमध्ये ती परमेश्वरी निसर्गशक्ती पाहून त्या विभूतींनी दिलेला 'नामजप' मंत्र मनात ठेवायचा की आपण निर्भय, प्रसन्न व उत्साही होतो.

श्रद्धा 'नामजप' करत राहिले की त्या थोर विभूतीमधील तेजाच्या लहरी (करंट्स) आपल्यामध्ये हळूहळू संचारू लागतात. शरीरातील व मनातील मरगळ, नैराश्य निघून जाते... तरतरी येऊ लागते व आपले मनोबल वाढू लागते. एका प्रचंड आश्चाराची जाणवत होते म्हणून आपण निर्भय, आनंदमय होतो!

हेही विज्ञान आहे, हे अश्रद्ध नवीन पिढीने विसरू नये.

नित्य श्रीसाईना 'साईऽऽ' अशी तळमळीने साद घालायची... डोळ्यात पाणी आले म्हणजे जोपर्यंत देवाचे नावाने आपल्या डोळ्यात पाणी येत नाही, तोपर्यंत सारे फुकट!

आणि अडी अडचणी निवारणासाठी, चांगल्यासाठी 'मस्का' ही लावायचा नाही.

तर, हे साईऽऽ तू आई आहेस. 'तेरे फुलोंसे भी प्यार— तेरे कांटोंसेभी प्यार!'

महान्या ओंजळीत फुले टाक नाहीतर काटे टाक, पण फक्त दोन्ही वेळेला माझेकडे तूही पहायची दृष्टी मायेची ठेव. तू माझी आई आहेस.

आईने मायेने दिलेली शाबासकी (फुले) आणि आईने मायेने दिलेला मार (काटे) ही दोन्ही मुलाचे कल्याणच करतात! फुले व काटे सारखेच आहेत. आमचा पहायचा दृष्टीकोन चुकतो. फुले ही आनंदाचा सुगंध देतात, तर काटे हे 'काट्याने काटा निघतो'

या उक्त्याप्रमाणे अडचणीचा काटा काढून आंती आनंदच देतात.

यथेच तर सारा खुबी आहे. ही खुबी ज्याने जाणली तो जीवन जिंकला!

आम्ही जांकनात श्रद्धा, सबुरी व हिमत ढळू द्यायची नाही.

॥ श्रीसाई समर्थ—हिमत समर्थ ॥

*या लेखाचे लेखक श्री. अशोक माहिमकर यांचे नुकतेच देहावसान झाले. त्यांच्या स्मृतीस आमचे अभिवादन.

बाबांनी भक्ताची लाज राखली

— श्री. वि.गो. पाठक

सविता सदन

साईनाथ रोड मालाड (प.)

मुंबई- ६४

इ.स.१९८५ च्या गणेश उत्सवात घडलेली घटना

मला एका कोळी गृहस्थाकडे श्री सत्यनारायणाची पूजा करण्यास आमच्या गुरूजीने मला सांगितले. ह्या कोळी लोकांत थोडी निराळी पद्धत असते. आमच्या गुरूजींनी मला सर्व समजावून सांगितले व ते दुसरीकडे कामासाठी निघून गेले. कोळी लोक मखराच्या चारी कोपऱ्यात चार तांब्याचे लहान तांबे (गडू) ठेवतात व त्याच्यावर लहान ताम्हण तूपाने भरून त्यात फुलवात लावायची असते, व ती सुद्धा पोथी वाचायच्या वेळी. ह्या पद्धतीला फार महत्व देतात.

मी त्याप्रमाणे मांडणी केली व पूजेला सुरवात केली. सर्व पूजाविधि व्यवस्थित पार पडला. मी पोथी (कथा) वाचावयास सुरवात केली. पाचवा अध्याय संपूर्ण झाला. आरती मंत्र पुष्पांजली करून मालकासह सर्वाना तीर्थप्रसाद दिला. मी सुद्धा घेतला. थोड्यावेळाने मालकाची परवानगी घेवून रात्री ८.३० ला घरी आलो. मला एकदम मखरातल्या फुलवाती प्रज्वलीत न केल्याचे माझ्या लक्षात आले. माझ्या छातीत धस् झाले. मी घाबरून गेलो. कारण उद्या आपल्याला मालकाचे दोन शब्द खावे लागणार. गुरूजींना व आपल्याला मान खाली घालावी लागणार. मी पुनः रात्री त्यांच्या घरी जाण्याचा विचार केला परंतु घरच्या मंडळींनी विरोध केला. आता काय करणार! योगायोगाने रोजची संध्याकाळची बाबांची आरती व्हायची होती. आरती केली व श्रीबाबांना हात जोडून मनोमन प्रार्थना केली, 'आता तुम्हीच माझी लाज राखणार, दुसरे कोण?' पुनः पुनः बाबांना विनंती केली.

रात्री जेवण तर गोड लागले नाहीच व रात्री झोपसुद्धा आली नाही. सकाळी ५ वाजता उठलो आंघोळ करून श्रीबाबांची पुनः प्रार्थना करून उत्तरपूजेसाठी त्यांचे घरी गेलो. दरवाजा बंद होता. बेल दाबली, परंतु छातीत धडधड होत होते. कारण मालक काय बोलेल ते ऐकावे लागेल. दरवाजा उघडला गेला. मालक हसतच पुढे आले. 'या भटजी बसा, लवकर आलात.' पाट बसावयास दिला व घरात चहासाठी सांगून मालक आंघोळीला निघून गेले. माझे लक्ष मखरातल्या फुलवातीकडे गेले. मालक आंघोळीला गेल्याची संधी साधून मी चारी फुलवाती प्रज्वलीत केल्या व पाटावर येऊन बसलो व श्री सत्यनारायणाची व बाबांची पुनः प्रार्थना केली. माझ्या जीवात जीव आला. मला हायसे वाटले. थोड्याच वेळात मालक चहा घेऊन आले. चहा घेतला फारच गोड लागला. नंतर उत्तर पूजा केली.

थोडक्यात सांगावयाचे म्हणजे त्यांचेकडे देवाच्या पाया पडण्यास पुष्कळ लोक येऊन गेले. मालक व त्यांचे नातेवाईक मंडळी रात्री भजन व पत्ते खेळण्यासाठी देवासमोरच बसले होते. परंतु रात्रभर देवाजवळ बसलेल्या मंडळींचे किंवा मालकाचे वा कुणाचेही लक्ष त्या फुलवातीकडे गेले नाही. श्रीबाबांनी त्या सर्वांची नजरबंदी करून आपल्या भक्तांचे लाज राखली.

खरोखराच बाबांची किमया अगाध आहे.

श्री बाबांच्या चरणी माझे शतशःप्रणाम!

*****

= कासवी =

— सौ. भावना जेऊरकर
डोबिवली

साई मन्त्ररितकार कै. गोविंदराव दाभोलकरजींनी अध्याय १९ मध्ये साईबाबांचे व साईभक्तांचे नाते कोणत्या प्रकारे व कसे असावे याविषयी वर्णन केले आहे. ओव्या क्रमंक्र १११ ते ११३ यामध्ये त्यांनी स्पष्टपणे कथन केले आहे ते असे —

कासवी नदीचे ऐल कांठी। तिची पिल्ले पैल तटी।

ना दूध, ना ऊख केवळ दृष्टी। देई पुष्टी बाळका ॥ १११ ॥

कासवीण आपल्या बाळांना कधीच दूध पाजत नाही. आपल्या पिल्लांना कधीच कुत्रेत घेत नाही एवढेच नाही तर माय कासवी नदीच्या एका काठी असेल अन् तिची पिल्ले दुसऱ्या काठी असली तरी तिच्या केवळ प्रेमळ दृष्टीने ती आपल्या बाळांचे रक्षण करीत असते. फक्त तिच्या भक्तेची दृष्टीच आपल्या बाळांना वाढवत असते; त्यांचे पालनपोषण करीत असते.

अर्थात् बाबा आपणा सर्वांस कासवीण रूपी साईप्रमाणे आहेत. शिडी क्षेत्री ही साई आई राहून जगाच्या कानाकोपऱ्यापर्यंत तिची जी भक्तरूपी पिल्ले विखुरलेली आहेत त्यांच्यावर केवळ बाबांची कृपादृष्टीची नजरच आधार देण्यास सदैव कारणीभूत होत असते. बाबांच्या प्रेमळ, कृपाळू कनवाळू नजरेलाच आपण सर्वजण आतुरलेले असतो; असले प्रतिजे.

चित्तियां सदा आईचे ध्यान। न लगे काहीच करणे आन

न लगे दुःख ना चारा, ना अन्न। माता निरीक्षण पोषण त्या ॥ ११२ ॥

कासवीणांची बाळे दूर राहूनही सदा आईच्याच विचारात गडून गेलेली असतात त्याप्रमाणे साईभक्त, साईप्रीमी यांनी साईमाऊलीचे चिंतनात नेहमीच मग्न राहिले पाहिजे. माय कासवी आपल्या बाळांना अन्नपाणी, चारा भरवत नाही. मात्र तिचे नेत्रपटल हेच तिच्या पिल्लांचे पोषण करण्यास पुरे होतात. जर आपण साईप्रीमिकांनी आपल्या साई

आईचे निरंतर ध्यान केले, स्मरण केले, तर ती कनवाळू आई आपल्या पिल्लांवर लेकरांवर कृपादृष्टीची नजर ठेवल्याशिवाय राहिल काय? नव्हे ही साई आई आपणा सर्वांवर कृपादृष्टी ठेवेलच.

हैं जे निरीक्षण कूर्मदृष्टी। ही तो प्रत्यक्ष अमृतवृष्टी
पिलियां लाधे खानंद पुष्टि। एवय सृष्टी गुरू शिष्यां॥११३॥

कासवीणीचे आपल्या बाळांच्या प्रति जे निरीक्षण असते; तिची मायेची दृष्टी तिच्या पिल्लांना जणू अमृताची वृष्टी असते. आपल्या आईच्या नजरेतील आनंद पिल्लांना वाढवत असतो. कासवीण व तिची पिल्ले दृष्टादृष्टीतच एकमेकांची नाती जाणतात, उमजतात, स्वतःला धन्य मानत असतात.

साई प्रेमीकांनो! आपणही साईभक्तीत इतके एकरूप झाले पाहिजे की, साईच्या नजरेतून आईची ममता, वात्सल्य प्रेम हे भाव वाहत असतात ते आपल्याला प्राशन करता आले पाहिजे. आपली साईंवर एवढी अढळ श्रद्धा असली पाहिजे की, साईच्या कृपादृष्टीतील अमृत पिण्याची क्षमता आपल्यात आली पाहिजे.

याच अध्यायात ओवी क्रमांक ७३ मध्ये बाबा आपणा सर्वांना सांगतात —

तू मजकडे अनन्य पाहीं। पाहीन तुजकडे तैसाच मी ही॥७३॥

इतकी सोपी भक्ती बाबा आपल्याला करावयास सांगतात. कासवी-पिल्लांचे, हरणी-पाडसाचे, माय-लेकराचे नाते म्हणजे अगदी जवळचे अतूट असे ममतेचे नाते जोडून जर साई-आई आपणास दिलासा देते तर मग आपण का बरे साई-आईपासून वंचित व्हावयाचे? म्हणून मला साई-आईबद्दल म्हणावेसे वाटते,

“साई! पाहतो तुला माय कासवी रुपात
तुझी पिल्ले आम्ही, वाढू तुझ्या कृपेत.”

साई मज दिसला

दर्शना आलो साई शिरडी भावफुलांची माळ घेऊनी
मस्तक ठेऊनि तुझीया चरणी चित्त रंगले तुज पाहूनी
प्रेम बहरूनी हर्ष फुलला कलियुगी मज साई दिसला
गंगा यमुना नयनी भरता जळीं स्थळीं मज साई दिसला
चित्त रंगले साई पूजिता अमृत प्याला ओठी भरला
धुवुनी निघाले अंतःकरण कांस धरिता सत्संगाची साई मज दिसला

— श्री. बा. बा. चमणकर
‘सुलक्ष्मी’, बंगला क्रमांक १५
कैलास नगर, डोंबिवली (पश्चिम)

श्री साईनाथांची अशी कृपा

— सौ. नीलम डी. देशपांडे
१९३९ ई-साईक्स एक्सटेंशन
कोल्हापूर

श्री साईनाथांची किमया अगाध आहे. त्यांच्या आशीर्वादाने अशक्य ते शक्य झाल्याचे अनेक अनुभव सर्व साईभक्तांना वेळोवेळी येतच असतात. साईच्या दरबारी आलेला भक्त कधीही विन्मुख होऊन मागे परतत नाही.

जाणा येथे आहे सहाय्य सर्वास।
मागे जे जे ज्यास ते ते लाभे॥

या त्यांच्या उत्तरेची प्रचीती प्रत्येकाला पदोपदी येतच असते. सगळेच अनुभव काही मासिकानून प्रसिद्ध करता येणार नाहीत. तरी सुद्धा एक अनुभव आता येथे देत आहे.

श्रीसाईबाबांच्या कृपेने माझे लग्न झाले. लग्नानंतर सव्वा वर्षातच एक अनपेक्षित ऑपरेशन झाले. अर्थात् त्याहीवेळी बाबांच्या कृपादृष्टीनेच मी त्या प्रसंगातून वाचले. (तेव्हा बाबांनी माझे कसे काय रक्षण केले ते नोव्हे. १९८१ च्या अंकात प्रकाशित झालेच आहे.) पण त्या ऑपरेशननंतर संतती प्राप्तीचा प्रश्न फार अवघड होऊन बसला. अंतोर्पथक सर्व उपचार घेऊन झाले. अशीच ३ वर्षे लोटली. 'दोष काही नाही' म्हणून डॉक्टर सांगत, पण यश कुणालाही येत नव्हते. मी माझा सर्व भार, काळजी साईबाबांवर टाकून राहिले होती. ज्यांनी माझे लग्न केले तो माझा परमेश्वर संसार फुलविल्याशिवाय राहणार नाही म्हणून आशा धरून साईना विनवीत राहिले. अशातच १९८४ च्या संक्रातीच्या दिवशी ती. सौ. आई साई चरणी विलीन झाली. ते दुःख विसरण्यासाठी फेड्वागीत मी माझ्या वडिलांबरोबर शिरडीस गेले. तेथे अभिषेक-पुजा झाली. माझ्या ओंटीत प्रसादाचा नारळ घातला गेला. तो तसाच घेऊन मी समाधी मंदिरातील मूर्तीच्या पायावर नमस्कारासाठी वाकले. आणि काय सांगू! मूर्तीवरील फुले पटापट माझ्या पाठीवर बरसली. भाऊ पाठीमागे होतो. त्याला विचारले, 'काय पडले?' तो म्हणाला, 'तुला बाबांनी प्रसाद दिला.' आणि तेथून पुढे वर्षाच्या आतच गोड प्रसादाप्रमाणेच गोड मुलगी मला दिली. आता ती दिसामासी वाढते आहे. काही किरकोळ तब्येतीच्या तक्रारी आहेत त्याही श्रीबाबा दूर करून माझ्या (म्हणजे त्यांच्याच) बाळीला लवकर सुदृढ करतील असा मला दुर्बलविश्वास आहे. तिलाही साईनी आपल्या भक्तीची गोडी देऊन कृपेचा हस्त ठेवावा हीच नाथांच्या चरणी नम्र प्रार्थना.

श्री साईबाबांचे नमस्कार करायला लावणारे चमत्कार

— श्री. सत्यवान गायकवाड

३९९ नवी खडकी

येरवडा पुणे-४११००६.

खरे आणि खोटे

जाणे तोचि जाणे,

सद्गुरू बाबांचे

फाटके तुटके नेसतो रे

परि नमस्कारास चमत्कार दाखवितो रे

संतांचे जीवन चमत्कारांनी भरलेले असते. चमत्काराशिवाय नमस्कार नसतो हे खरे असले तरी — नमस्काराकरिता चमत्कार संत — सज्जन दाखवित नसतात. कार्यात अडथळे निर्माण झाल्यास, भक्त दुःखाने गांजल्यास, तन्निवारणार्थ कार्याचा एक भाग म्हणून या गोष्टी त्यांना कराव्या, लागतात. येशू ख्रिस्ताच्या चरित्रात चमत्कार आहेत. ज्ञानेश्वरांनी देखील कुटाळखोरांना उत्तर म्हणून रेड्याच्या तोंडून वेद बोलून दाखविले. पाठीवरून अग्नी काढून त्यावर मांडे भाजले. “इंद्रियाद्वारे प्राप्त झालेले ज्ञान अपूर्ण असते कारण इंद्रियांची शक्ति संकुचित सीमित असते. माणसाचा आत्मा ईश्वराचे मंदिर आहे. आत्मा नेहमी सांगत असतो ईश्वरावर विश्वास ठेवा.

सत्य कृपाळू परमेश्वराने ह्या धरतीवर श्री साईबाबांच्या आत्म्याला (दुसऱ्या मनुष्याच्या शरीरात) पाठवून त्यांच्याकरवी आमच्यासारख्या पामर दासांना स्वतःच्या सत्य अमर धर्माचे सत्य ज्ञान कथन करविले. त्याचबरोबर श्री साईबाबांनी जीवतपणी स्वतःच्या आचरणाने सर्व मानवांना सबळ पुरावा दाखवून दिला की सर्व जगाचे खरेखुरे मालक एकमेव सत्य कृपाळू परमेश्वर हे पृथ्वीतलावर असलेल्या मानवाला चमत्काराशिवाय नमस्कार नाही हे निश्चित आहे.

गंगायमुना

एकदा शुभपर्वकाल आलेला पाहून दासगणूंच्या मनात गंगायमुनांच्या संगमावर प्रयाग क्षेत्रात स्नान करण्याचा विचार आला. शिरडीला बाबांच्या परवानगीशिवाय कुणाही भक्तांचे पान हालत नसे. दासगणू नम्रपणे बाबांजवळ गंगास्नानाला जाण्याची परवानगी मागण्यास गेले. बाबा मधुर स्मित करून मिस्किलपणे म्हणाले, “अरे वेड्या, इतक्या लांब तीर्थस्नानाला जाण्याची काय जरूरी आहे? आपले प्रयाग इथेच आहे. मनामध्ये दृढविश्वास मात्र पाहिजे” इतके बोलतात तो खरोखरच अद्भुत चमत्कार पाहून दासगणूंनी गहिवरून आज्ञा शिरसावंद्य मानून पायांवर डोके ठेवले आणि बाबांच्या दोन्ही अंगुष्ठांतून गंगायमुनांच्या पवित्र पाण्याच्या झरा झुळझुळ वाहू लागला. हा चमत्कार पाहून दासगणूंना गहिवरून आले. त्यांचे डोळे पाण्याने भरून आले आणि बाबांची अगाध लीला पाहून मनाच्या पूर्ण आनंदी स्थितीत त्यांना खालील भक्तिपर पद लिहिण्याची स्फूर्ति झाली.

अगाध शक्ति अघटित लीला तव सद्गुरुराया ।
जडजीवांते भवि ताराया तूं नौका सदया ॥
वेणीमाधव आपण होऊनि प्रयाग पद केले ।
गंगायमुनाद्वय अंगुष्ठी प्रवाह दाखविले ॥

विठ्ठलाचे दर्शन

श्रीमंत दासगणू महाराजांना पंढरपूरला जाऊन श्री विठ्ठलाचे दर्शन घेण्याची इच्छा झाली. तेव्हा श्रीबाबांनी त्यांना तिथल्या तिथेच शिरडीत साक्षात् श्री पांडुरंगाचे दर्शन घडविले आणि मग दासगणूंच्या तोंडून शिरडी माझे पंढरपूर साईबाबा रमावर या सुंदर अमंगाची निर्मिती झाली.

पणत्यांत पाणी घालून त्या तेवत ठेवल्या

श्री बाबांना दिवे लावून रोषणाई करण्याची मनस्वी आवड होती. बाबा मशिदीतल्या चार कोपऱ्यात चार पणत्या, रात्रीच्या वेळी लावून ठेवीतच असत पण त्याशिवाय त्या फकिरा लिंगाच्या झाडाखाली एक, शनि मंदिरात एक आणि मारुतीच्या देवळात एक अशा तीन पणत्या रात्रीच्या वेळी लावून ठेवीत. या साऱ्या पणत्या तेवत ठेवण्यासाठी श्री बाबांना दररोज तेलाची गरज भासे त्यासाठी ते दररोज संध्याकाळी गावातील वाण्यांकडे तेलाची भिक्षा मागत असत. जमा केलेले तेल पणत्यांत घालून द्वारकामाई रोषणाईने मुशोभित करावी आणि समोरील दगडावर बसून त्या रोषणाईकडे एकटक पहात बसावे हा श्री बाबांचा नित्याचा छंद होता. त्यांच्या या नित्याच्या कार्यक्रमाला गावातले वाणी कंटाळले. रोज तेलाची भिक्षा मागणाऱ्या या वेड्या फकिरास तेल द्यायचे नाही असे त्या सर्वांनी ठरविले. हातात टमरेल घेऊन समोरच वाण्याच्या दारावर जाऊन ते उभे राहिले व म्हणाले तेलीदादा थोडे तेल टाका. त्यावर वाणी म्हणाला अरेरे काय करावे माझ्याकडे तुम्हाला देण्याकरिता बिलकूल तेल नाही. माफ करा. आणि पुढे जा. बाबा दोन तीन वाण्यांकडे गेले. परंतु श्री बाबांना तेलाचा एक थेंब देखील कुणी दिला नाही. बाबांना या गोष्टीचा बिलकूल रग आला नाही. उलट यांना कायमचे आपलेसे करण्यासाठी व रुपये-आणे-पैच्या शुष्क व्यवहारातून परमार्थाकडे खेचून घेण्यासाठी हीच एक मुक्कामसंधी आहे असे मानून ते द्वारकामाईकडे परतले. बाबांच्या पाठोपाठ ते वाणीसुद्धा बाबा कसे काय पणत्या पेटवणार म्हणून फजिती पहाण्यास द्वारकामाईच्या दारवर लपून उभे राहिले. बाबांनी आपले मन एकाग्र केले आणि मडक्यातील पाणी टमरेलात घेऊन ते पणतीमध्ये भरू लागले. पाण्याने भरून झाल्यावर त्यांनी एकेका पणतीची वात काडीने पेटवायला सुरवात केली आणि काय आश्चर्य पाण्याने भरलेल्या पणत्या पेटल्या आणि द्वारकामाई प्रकाशात न्हाऊन निघाली. या चमत्कारामुळे सर्वांच्या डोक्यात लख्ख प्रकाश पडला, आणि सर्वांनी बाबांच्या पायांवर डोके ठेवले. केलेल्या कर्तव्याची क्षमा मागितली. बाबा देव आहेत अशी खात्री झाली. बाबांचा चमत्कार पाहून सर्वांनी साष्टांग नमस्कार केला आणि लोटांगण घातले.

श्री शंभो साईनाथ

मेघा हा डेप्युटी कलेक्टर साठे यांचे घरी आचारी होता. जातीने ब्राह्मण, परंतु शिक्षणाचा मुळीच गंध नव्हता. त्याच्या तोंडून सदा न कदा 'नमः शिवाय' असे देवाचे नाव बाहेर पडायचे. नित्यनियमाने तो शंकराची पूजा करी. एक दिवस या मेघाला साठेसाहेबांनी आपल्याबरोबर बाबांच्या दर्शनाला शिरडीच्या मशिदीत नेण्याचा विचार केला. परंतु या मेघाला कोणीतरी सांगितले होते की साईबाबा हे काही हिंदू साधू नव्हेत ते मुसलमान फकीर आहेत. परंतु हिंदूंना ते 'धर्मात्मा' तर 'मुसलमानाना' 'अक्लिया फकीर' वाटायचे हे मेघाला माहित नव्हते. शंकराची पूजा सोडून एका मुसलमान फकीराची पूजा करायची हे ऐकून मेघाला फार वाईट वाटले. साठेनी त्याची समजूत घातली व बाबांच्या खऱ्या स्वरूपाची थोडी ओळख करून दिली तेव्हा थोडे समाधान पावून मेघा बाबांच्या दर्शनास गेला द्वारकामाईच्या आवारात पाय ठेवताच श्री बाबा मोठ्याने ओरडले. आणि म्हणाले "खबरदार वर आलास तर" चालता हो. मुसलमानाकडे कशाला आलास?" बाबांनी पहिल्या भेटीतच मेघाच्या मनातील भाव ओळखला व त्याला साक्षात् शंकराचे दर्शन घडविले. हा चमत्कार पाहून मेघाने बाबांच्या पायावर लोटांगण घातले. साष्टांग नमस्कार केला आणि या वेळेपासून रोज दीड तास श्री बाबांची तो आरती करू लागला.

श्रीरामप्रभूची मंगलमूर्ति दिसू लागली

सन १९०९ च्या नाताळात एक डॉक्टर आपल्या मित्राबरोबर शिरडीस गेले होते. हे डॉक्टर रामभक्त होते. आणि स्वतःला खानसंध्याशील कर्मठ ब्राह्मण समजत. त्यांचे सोवळे ओवळे फार कडक असल्यामुळे "आपण या मुसलमान फकीराच्या मशिदीत येणार नाही" अशा काही अटी कबूल करूनच डॉक्टर आपल्या मित्राच्या आग्रहास्तव केवळ गंमत म्हणून शिरडीला आले होते.

या डॉक्टरांच्या मित्राची श्री बाबांवर अढळ श्रद्धा आणि भक्ति होती ज्या वेळी मशिदीत हे दोघे दर्शनाकरिता निघाले तेव्हा डॉक्टरांचे मित्र म्हणाले डॉक्टर आपणास मी दुराग्रह किंवा हट्ट करित नाही. तेथे गेल्यानंतर आपण योग्य वाटेल असे वागा असे म्हणून ते दोघेही मशिदीत गेले आणि श्रीबाबांच्या पायावर प्रथम डॉक्टरांच्या मित्रांनी नमस्कार केला. त्याच्या पाठोपाठ डॉक्टरांनी सुद्धा साष्टांग नमस्कार केला. मागे वळून पहातो तो त्यांच्या डॉक्टर मित्रांनी बाबांच्या चरणांवर डोके ठेवले. हा चमत्कार पाहून त्यांना विचारले आपण असे करण्याचे प्रयोजन काय तेव्हा डॉक्टर म्हणाले अरे चुकलो द्वारकामाईत शिरताच मला साईबाबांच्या जागी श्रीरामप्रभूची मंगल मूर्ति दिसू लागली. धन्यधन्य साईनाथा! तुझी लीला अगाध आहे. या तुमच्या दासाला क्षमा करा. पुनः कधीही असा अहंकार आणि गर्व बाळगणार नाही.

प्लेगच्या साथीचे पलायन

सुमारे १९१० मध्ये शिरडी गावात प्लेगची साथ सुरू झाली ती इतकी भयंकर होती की गावचे स्मशान अवस्थेत रूपांतर होण्याची वेळ आली. शिरडीमधील लोकांनी

अशा संकटकाळी बाबांकडे धाव घेतली. बाबांनी अंतरज्ञानाने शिरडीवरील संकटाची वेळ ओळखून दोन चार बाया बोलवून चार पायल्या गहू दळले आणि ते पीठ गावच्या वेशीवर नेऊन टाकण्यास सांगितले. लगेच माणसे मृत्युमुखी पडण्याचे बंद झाले. हा श्री बाबांचा चमत्कार पाहून शिरडीमधील लोकांच्या डोळ्यात अश्रू उभे राहिले सर्वांनी बाबांच्या चरणावर डोके ठेवले आणि साष्टांग नमस्कार केला.

टांगेवाल्याचा चमत्कार

एकदा बाबांचे परमभक्त नानासाहेब चांदोरकर हे जामनेरला मामलेदार असताना त्यांची मुलगी प्रसूति वेदना सहन न होऊन ओरडू लागली. पहिल्याच बाळंतपणी तिला घरी आणले होते. अशा संकटसमयी नानांनी श्री बाबांची एकसारखी आठवण आणि आर्तस्वराने हाक मारली. ही हाक शिरडीमध्ये श्री बाबांना ऐकू गेली. ताबडतोब खानदेशात निघालेल्या रामगीरबुवाजवळ उदी आणि आरती-आरती साईबाबा सौख्य दातारा जीवा- ही उतरवून देऊन नानासाहेबांकडे पाठविली. रामगीरबुवांना अपरात्री चाळीस गावच्या रेल्वे स्टेशनवर उतरावे लागले. तेथे टांगेवाल्याच्या रूपाने बाबा प्रकट होऊन त्यांना बाबांनी नानांच्या वाड्यात सोडले आणि श्रीबाबा अदृश्य झाले. आणलेली उदी पाण्यात देऊन कपाळाला लावली तोच मुलगी सुखरूप बाळंत झाली. हा चमत्कार पाहून चांदोरकरांना गहिवरून आले. डोळ्यातून आनंदाश्रू वाहू लागले. व श्रीबाबांना साष्टांग नमस्कार केला.

श्री साईबाबांनी असे कितीतरी चमत्कार केले आणि आजसुद्धा श्री बाबा चमत्कार करून नमस्कार करावयास लावत आहेत. हे सच्चा साईभक्ताने ओळखले पाहिजे.

साई केली आराधना बीज दळोनिया ।

प्रसन्न होई ईश्वर साई त्यांच्या भक्तिद्वारे ॥

भक्तांची लाज राखी वेळोवेळी ईश्वर साई ।

स्वधर्माचे रक्षण होई चमत्कारापायी ॥

*****

माझा शिरडीतील पहिला अनुभव

— श्री. शं.ग. सारंगधर

अ/८ साई-कुटीर, डहाणूकर वाडी दत्त मंदिर मार्ग,

कांदिवली (पश्चिम) मुंबई-४०० ०६७

१९५१ सालची ही गोष्ट आहे. त्यावेळी मी मुंबईत ठाकूरद्वारी राहात होतो. एके रात्री मी फणसवाडीतून जात असताना तेथील प्रेमळ विठ्ठल मंदिरातून आरतीचे स्वर कानी आले. देवळात आरती चाललेली दिसत नव्हती. पण स्वर मात्र लक्ष वेधून घेत होते. मी आत गेलो. देवाच्या गाभाऱ्यामागे आरती चालू होती. प्रदक्षिणेच्या मार्गात

बरीच गर्दी होती. मी तेथेच थांबलो. आरती प्रार्थना आटोपल्यावर गर्दीबरोबर मी पण पुढे सरकू लागलो. पाठीमागे एका संताच्या प्रतिमेसमोर भक्तजन नतमस्तक होऊन पुढे जात होते. मी पण शीर नमवून नमस्कार केला. चौकशी करता कळले की तो प्रतिमा शिरडीच्या संतांची — श्री साईबाबांची होय.

त्यावेळपर्यंत मला साईबाबांची काहीच माहिती नव्हती. पण आता त्यांचेवद्दल माझ्या मनात कुतूहल निर्माण झाले. भक्तांना आपल्याकडे ओढून आणणाऱ्या या संताची मी जिज्ञासेने जो जो अधिक माहिती मिळवू लागलो तो तो मनातील आर्तता जाम चढू लागली. मी धारंवार आरतीला हजर राहू लागलो.

बाबा आता हयात नाहीत. त्यांचे निर्वाण होऊन बरीच वर्षे लोटली. आता त्यांचे सदेह दर्शन होणे नाही. ही जाणीव मन उदास करून टाकीत असे.

शिरडी गाव मूळचे एक लहानसे खेडेगाव. पण श्री साईसच्चरितात त्याचे वर्णन कसे केले आहे पहा :—

गाव शिरडी आधी लहान । साई सहवासे झाला महान ।

त्याचेनि झाला अति पावन । त्याचेनि तीर्थपण तयाला ।

(सा.स.अ. ३९ ओ. ३)

इथे बसून भक्तांच्या सुखदुःखाची त्यांनी काळजी वाहिली. आता ते हयात नाहीत म्हणून उदास होण्याचे काय कारण. सच्चरितकार दिलासा देतात :—

आता काय शिरडीत । समर्थ झाले ब्रह्मीभूत ।

ऐसी न शंका याची मनांत । मरणातीत श्रीसाई ।

(सा.स.अ. ४३ ओ. ७४)

शिवाय श्रीबाबांनी सांगितले आहेत —

नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य । नित्य घ्या प्रचित अनुभवे ।

मी नसलो तरी समाधीतून माझी हाडे तुमच्याशी बोलतील असे आश्वासन पण त्यांनी दिले आहे. श्री. बाबांचे बोल खोटे कसे असतील? या बोलावर विश्वास ठेवून त्या पावन क्षेत्राचे दर्शन घ्यावे म्हणून शिरडीला जाण्याचे मी निश्चित केले. ऑफिसातून रजा घेऊन एक दिवस प्रस्थान केले. रात्रीच्या गाडीने निघालो व शिरडीला पहाटेच्या सुमारास पोहोचलो. बस शिरडीजवळ येत असताना पहाटेच्या अंधारात समाधी मंदिराच्या कळसावरील तळपणारा दिवा आकाशातील तान्याप्रमाणे वाटला. नकळत माझे कर जुळले.

बसमधून उतरताच हमालाने सामान उचलून आम्हाला ऑफिसात नेले. त्यावेळी ऑफिस गुरू-पादुकास्थानासमोरील जागेत होते. तेथे नाव, गाव, पत्ता लिहून घेतल्यावर समाधी मंदिराच्या वर मागील बाजूच्या एका खोलीची चावी देऊन हमालाबरोबर जाण्यास सांगितले. समाधी मंदिरातील काकड आरती संपून समाधी स्नानाचा कार्यक्रम चालू होता. सामान खोलीत ठेवून वरूनच तो सोहळा पाहत उभा राहिलो. समाधीवरील गॅलरीच्या कठड्याला त्या वेळी जाळी नव्हती. ती नंतर लावण्यात आली. श्रीसाईबाबांच्या पुतळ्याची

प्रतिष्ठापना पण १९५४ साली झाली. तत्पूर्वी त्याजागी एक सुंदर प्रतिमा होती. जी आता चक्राच्या वापरातील वस्तूच्या काच घरात ठेवली आहे.

जान उरकल्यावर प्रथम समाधी मंदिरात जाऊन श्रीबाबांचे दर्शन घेतले. यावेळी अर्धपेऊ सोहळा चालू होता. मध्यान आरतीच्या वेळची प्रसन्न शांतता आणि गांधीय व अखंडास भालदार-चोपदारांनी दिलेली ललकारी यांनी मी प्रभावित झालो. मला हा अद्भुत नवीनच होता. दुपारचे भोजन संस्थानच्या भोजनगृहात घेऊन थोडी विश्रांती घेतल्यावर खाली उतरलो.

प्रथम द्वारकामार्गित गेलो. ही मूळची एक पडकी उपेक्षित मशिद. श्रीबाबांच्या वास्तव्याने तिचे एका पवित्र धर्मस्थानात रूपांतर झाले. 'द्वारकामार्ग' असे तिचे नामाभिधान झाले.

मांठी कृपाळू ही मशिदमार्गि। ही भोळ्या भाविकांची ही आई।
एकदा हिचे जो अंकी बैसला। वेडा तयाचा पार पडला।

(सा.स.अ. २२)

असे या द्वारकामार्गिचे महत्व श्रीबाबांनी वर्णन केले आहे. शिरडी गावचा पुढील अर्धशतकाचा इतिहास इथेच घडला. श्रीबाबांच्या किर्तीचा परिमल देशी-परदेशी येथूनच पसरला. विना प्रचार, ज्या शिलेवर श्रीबाबा बसत ती पावन शिला इथेच आहे. येथील या अखंड पेटणाऱ्या धुनीतील उदी कपाळाला लावली आणि पुढे निघालो.

श्रीबाबा एक दिवसाआड ज्या चावडीत झोपत ती द्वारकामार्गिच्या बाजूलाच आहे. मग्न थोड्या पावलावर श्रीमती लक्ष्मीबाई शिंदे यांचे घर आहे, श्रीबाबांना याच रोज जेवू घालत. यांनाच श्रीबाबांनी निर्वाण समयी नऊ रुपये दिले. जे त्यांनी तस्वीरीत मटवून ठेवले आहेत. श्रीबाबांना जेवू घालण्याचे भाग्य लाभलेल्या या भाग्यवंत माऊलीच्या चरणांना वंदन करून खाली उतरलो.

रविवार शिरडीचा वाजार. थोड्या अंतरावर श्रीखंडोबाचे देऊळ आहे. मराठवाड्यातील धूप खंड्याच्या श्री. चांदूभाई पाटील यांच्या घरच्या लग्न वऱ्हाडाबरोबर आलेले श्रीबाबांना 'आवो माईबाबा' म्हणून हाक मारली. जे नाव श्रीबाबांना कायमचे चिकटले व ते श्रीमाईबाबा म्हणून ते निखंडात अजरामर झाले. परतताना वाटेत लेंडी बागेत जरा फिरले.

शेकरी गुरुपादुकास्थानत आलो. 'ही जागा माझ्या गुरूचे समाधीस्थान' म्हणून श्रीबाबा मग्न. येथील ज्या निबवुक्षाखाली श्रीबाबा ध्यानस्त बसत त्या बाजूच्या फांदीची पाने कडु लागत नाहीत. 'या ठिकाणी गुरुवारी व शुक्रवारी उद जाळीत जा. तुमचे कल्याण होईल.' असे श्रीबाबा सांगत.

संध्याकाळच्या आरतीचे वेळ झाली म्हणून लगबगीने समाधी मंदिरात आलो. रात्री मंदिरातील आदीपत्यावर मंदिर वंद होते ते पुन्हा पहाटे 'धनशाम सुंदर' या भूपाळीने उघडते.

गुरुवारचा रात्रीचा पालखीचा सोहळा पाहाण्याची फार इच्छा होती. पण बुधवारी आम्हाला जागा सोडणे भाग होते. त्यावेळी गावात राहण्याची सोय नव्हती व श्री. साठे यांच्या वाड्यातील खोल्या व समाधी मंदिराच्या पुढील खोल्या एवढीच संस्थानतर्फे

निवासाची सोय होती. म्हणून गुरुवारसाठी येणाऱ्या भक्तांकरीता आम्हाला खोली खाली करून देणे भाग होते. गुरुवारचा पालखीचा सोहळा पाहायला मिळणार नाही म्हणून मनाला चुटपूट लागून राहिली होती. मन तळमळत होते. पण इलाज नव्हता.

शेवटचा उपाय म्हणून संस्थानच्या अधिकाऱ्यांना शुक्रवार सकाळपर्यंत वेळ वाढवून देण्याची विनंती केली. पण त्यांनीही आपली असाह्यता प्रगट केली. निराश होऊन जागा खाली करून देण्याच्या तयारीस लागलो. पण थोड्या वेळानी संस्थानच्या शिपायाने ऑफिसमध्ये मला बोलाऊन नेले. एक अर्ज लिहून घेतला व मला शुक्रवार पर्यंत मुदत वाढवून मिळाली. माझ्या मनाची तळमळ जाणून श्रीबाबांनीच हे केले असे मी समजतो. गुरुवारचा रात्रीचा पालखीचा सोहळा पाहाण्याची माझी इच्छा पूर्ण झाली. हा श्रीबाबांचा कृपा-प्रसाद असे मी मानतो. असा हा माझा शिरडीतील पहिला अनुभव!

साई माऊली

— श्री. पी.के. गीध
शासकीय वसाहत
वांद्रा पूर्व

“अनंत कोटि ब्रह्मांडनायक राजाधिराज योगीराज परब्रह्म श्री सच्चिदानंद सद्गुरू साईनाथ महाराज की जय.”

“नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य ॥ नित्य घ्या प्रचित अनुभवं ॥
शरण मज आला आणि वाया गेला ॥ दाखवा दाखवा ऐसा कोणी ॥
जो जो मज भजे जैशा जैशा भावे ॥ तैसा तैसा पावे मीही त्यासी ॥

वरील बाबांच्या वचनाचे आम्हाला अनेक अनुभव आले आहेत व अजूनही येत आहेत. त्यापैकी दोन अनुभव खालीलप्रमाणे आहेत. परमेश्वराच्या इच्छेशिवाय काहीच घडत नाही हेच खरे. भगवान श्रीकृष्णानी श्रीमद्भगवत् गीतेत सांगितले आहे की, माझ्या सत्तेशिवाय झाडाचे पानसुद्धा हलत नाही.

त्याचे असे झाले की, नेहमीप्रमाणे डिसेंबर १९८३ च्या शेवटच्या गुरुवारी सहकुटुंब शिर्डीस जाण्याचा आमचा बेत होता. यावेळी आमच्याबरोबर डोंबिवली येथील आमचे नातेवाईकही येणार होते. म्हणून मुंबई सेंट्रलहून एस्.टी. ने न जाता डोंबिवलीहून आम्ही एस्.टी. ने शिर्डीला जाणार होतो. दिवस भराभर जात होते. डिसेंबर महिन्यातला शेवटचा

आपला शेवट जवळ आला आहे असे मला वाटू लागले. मनात विचार येत होते की, रात्रीच माझे काही बरे-वाईट झाले तर माझ्याबरोबर आणलेल्या दहा माणसांचे काय होईल? श्री समर्थ साईबाबांचे नामस्मरण मी चालूच ठेवले. बाबा भक्तांचा अंत पाहतात परंतु त्याचा ते अंत करीत नाहीत याचा मला यावेळी अनुभव आला. पह्यांत मला डुलकी लागली व थोडेसे बरे वाटू लागले. सकाळी मी उठलो प्रथम थोडा गरम चहा घेतला व माझ्या कुटुंबियांसह बाहेर पडलो. तो दिवस शनिवारचा होता. आमचे एस्.टी. चे रिझर्व्हेशन या दिवसाचे सकाळच्या सातच्या गाडीचे होते. परंतु सकाळच्या सातच्या एस्.टी. ने जाणे मला शक्य नसल्याने आम्ही ते रिझर्व्हेशन रद्द करून दुपारच्या दोनच्या एस्.टी. चे रिझर्व्हेशन केले. गावात थोडी खरेदी केली. तोपर्यंत दुपारच्या आरतीची वेळ झाली म्हणून मी माझी मुलगी व भाची आरतीला गेलो. आरती संपल्यानंतर समाधी मंदिरातून बाहेर पडत असताना आमचे साईभक्त मित्र श्री. गाळवणकर (पालें) हे आम्हाला भेटले. त्यांनी आम्हा तिघांना साईभक्त श्रीमती आम्माकडे जेवावयास नेले. जेवणात अनेक उत्तम पदार्थ होते. परंतु मी मात्र फक्त दही भातच जेवलो. देवाचा प्रसाद व दहीभात खाल्ल्यामुळे मला बरीच हुशारी वाटली. वास्तविक कालच्या अजीर्णावर मला दही भाताचीच आवश्यकता होती. हे सर्वज्ञ साईबाबांना अगोदरच माहित होते. म्हणून त्यांनी माझी सोय श्रीमती आम्माकडे केली. हा एक चमत्कारच म्हणावा लागेल. कारण श्री. गाळवणकर हे आम्हाला अचानक भेटले. त्यांनी आम्हाला कधीही न पाहिलेल्या आम्माकडे जेवावयास नेले. तेथे मला हवा असणारा नेमका दही भातच मिळाला. आपल्या भक्ताची बाबा कशी काळजी वाहतात त्याचे हे एक उदाहरण आहे, अशा रीतीने माझ्यावर आलेले दुसरे संकटही श्रीबाबांच्या कृपाशिर्वादाने निवारण झाले. आम्ही आम्माकडून जेवून निघालो तोपर्यंत आमच्या गाडीची सुटण्याची वेळ झाली होती. म्हणून आम्ही आमचे खोलीवरचे सामान घेवून एस्.टी. स्टँडवर आलो. तितक्यात मुंबईला जाणारी गाडी लागली. रिझर्व्हेशन असल्यामुळे आम्हाला वसावयास जागा मिळाली व थोड्याच वेळात गाडी सुरू झाली. आमचा परतीचा प्रवास सुरू झाला. त्या रात्री ११ वाजता आम्ही वांद्रे मुक्कामी श्रीसाई समर्थांच्या आशीर्वादाने सुखरूप पोहचलो.

असे आहेत आपले भक्तवत्सल भक्ताभिमानी

शिर्डी निवासी श्री समर्थ साईबाबा. त्यांना पुनश्च कोटी कोटी साष्टांग नमस्कार.

अशा या भक्तवत्सल साईमाऊली जवळ मी काय मागणार हेच दान देगा वरदान!

तुझा विसर न व्हावा!

बुधवार उजाडला. आम्ही सर्व आनंदात होते. परंतु बुधवारी ऑफिसला जाणे भाग होते. कारण शिर्डीला जाण्यासाठी मी गुरुवार ते शनिवार अशी तीन दिवस रजा घेतली होती. मुंबईच्या धावपळीच्या जीवनाची आपणास कल्पना आहेच. सकाळी ऑफिसला जाताना फारच घाई होते. बुधवारी सकाळी मी स्टोव्हवर गरम पाणी घेऊन स्नानगृहाकडे जात असताना माझ्या हातातील गरम पाण्याचे भांडे निसटले व भांड्यातील गरम पाणी माझ्या मांडीवर सांडले. मांडी खूपच भाजली व दाह होऊ लागला.

तशा स्थितीत मी कशीतरी आंगोठ केली व नैमित्तिक पूजा करून मांडीला परमपूज्य साईबाबांची संजीवनी उदी लावली. त्याशिवाय दुसरे कोणतेही औषध न लावता मी ऑफिसला गेलो. त्याच दिवशी दुपारी माझी पत्नी व मुले डोंबिवलीला गेली. ऑफिस सुटल्यावर संध्याकाळी मीही डोंबिवलीला गेलो. माझ्या मांडीला फोड आले. अंगात ताप झाला. उद्यापर्यंत मी नक्कीच आजारी पडणार अशी मला भिती वाटू लागली. पायाने धड चालताही येत नव्हते. काही सुचत नव्हते. उद्या तर आम्हाला शिर्डीला जावयाचे होते. मनात विचार आला की, अशा परिस्थितीत शिर्डीला जाणे रद्द झाले तर सर्वांचे आनंदावर विरजण पडेल. त्या रात्री झोपण्यापूर्वी मी बाबांची मनोमन प्रार्थना केली की, बाबा मला उद्या बरे वाटू द्या व आम्हा सर्वांना तुम्ही शिर्डीला घेवून जा. तसे झाले तर या अनुभवाचा लेख मी श्री साईलीला मासिकात देईन. खरोखरच एका रात्रीत मला फारच बरे वाटले. बाबा माझ्या नवसाला पावले. सकाळी माझी तब्येत एकदम ठण्ठणीत झाली. सर्वांना आनंद झाला. कारण ठरल्याप्रमाणे आम्हाला शिर्डीला जाता येणार होते.

गुरुवारी सकाळी आम्ही डोंबिवलीहून निघालो तो संध्याकाळी ५ वाजता शिर्डी मुक्कामी सुखरूप पोहोचलो. शिर्डीला गेल्यानंतर मुंबईला परत येण्यासाठी एस्.टी. चे रिईव्हेशन केले व राहण्यासाठी संस्थानची जागाही मिळाली.

गुरूस्थान, समाधी मंदिर, द्वारकामाई, लेंडीबाग, चावडी याठिकाणी दर्शनाला जाणे व समाधी मंदिरातील आरत्यांना हजर राहणे व संस्थानच्या भोजनगृहात जेवण घेणे असा आमचा कार्यक्रम शुक्रवार संध्याकाळपर्यंत व्यवस्थित चालू होता. दिवस आनंदात जात होते. परंतु अदयाप माझी कसोटी संपली नव्हती. शुक्रवारी संध्याकाळचे जेवण न घेता काहीतरी लाईट घ्यावे म्हणून त्या रात्री आम्ही वडा-पाव व भजी खाल्ली. दुर्दैवाने भजी व पाव आम्हाला शिळे मिळाले. त्यामुळे रात्री मला त्रास झाला. पोट दुखू लागले व चढले, श्वासोच्छ्वासास त्रास होऊ लागला. ढेकरही येत नव्हती. अस्वस्थपणा वाटू लागला. झोप येत नव्हती किंवा चैनही पडत नव्हती. बरोबरची सर्व माणसे झोपी गेली जसजशी रात्र होत गेली तसतसा त्रास वाढू लागला. मी खोलीच्या बाहेर व पुन्हा खोलीत अशा येरझारा मारू लागलो. रात्रीच्या वेळी औषध कोठे मिळणार. रस्त्यावरही सामसूम होती. माझ्याकडे एकच औषध होते. ते म्हणजे बाबांची उदी. ती मी पाण्यातून घेत होतो व पोटाला लावत होतो. तसेच बाबांचे नामस्मरणही करत होतो. त्रास वाढत होता इतका की माझा माझ्यावरचा विश्वास डळमळीत होऊ लागला. आता

आपला शेवट जवळ आला आहे असे मला वाटू लागले. मनात विचार येत होते की, रात्रीच माझे काही बरे-वाईट झाले तर माझ्यावरचे आणलेल्या दहा माणसांचे काय होईल? श्री समर्थ साईबाबांचे नामस्मरण मी चालूच ठेवले. बाबा भक्तांचा अंत पाहतात परंतु त्याचा ते अंत करीत नाहीत याचा मला यावेळी अनुभव आला. पहारटे मला डुलकी लागली व थोडेसे बरे वाटू लागले. सकाळी मी उठलो प्रथम थोडा गरम चहा घेतला व माझ्या कुटुंबियांसह बाहेर पडलो. तो दिवस शनिवारचा होता. आमचे एस्.टी. चे रिझर्व्हेशन या दिवसाचे सकाळच्या सातच्या गाडीचे होते. परंतु सकाळच्या सातच्या एस्.टी. ने जाणे मला शक्य नसल्याने आम्ही ते रिझर्व्हेशन रद्द करून दुपारच्या दोनच्या एस्.टी. चे रिझर्व्हेशन केले. गावात थोडी खरदी केली. तोपर्यंत दुपारच्या आरतीची वेळ झाली म्हणून मी माझी मुलगी व भाची आरतीला गेलो. आरती संपल्यानंतर समाधी मंदिरातून बाहेर पडत असताना आमचे साईभक्त मित्र श्री. गाळवणकर (पाले) हे आम्हाला भेटले. त्यांनी आम्हा तिघांना साईभक्त श्रीमती आम्माकडे जेवावयास नेले. जेवणात अनेक उत्तम पदार्थ होते. परंतु मी मात्र फक्त दही भातच जेवलो. देवाचा प्रसाद व दहीभात खाल्ल्यामुळे मला बरीच हुशारी वाटली. वास्तविक कालच्या अजीर्णावर मला दही भाताचीच आवश्यकता होती. हे सर्वज्ञ साईबाबांना अगोदरच माहित होते. म्हणून त्यांनी माझी सोय श्रीमती आम्माकडे केली. हा एक चमत्कारच म्हणावा लागेल. कारण श्री. गाळवणकर हे आम्हाला अचानक भेटले. त्यांनी आम्हाला कधीही न पाहिलेल्या आम्माकडे जेवावयास नेले. तेथे मला हवा असणारा नेमका दही भातच मिळाला. आपल्या भक्ताची बाबा कशी काळजी वाहतात त्याचे हे एक उदाहरण आहे, अशा रीतीने माझ्यावर आलेले दुसरे संकटही श्रीबाबांच्या कृपाशिर्वादने निवारण झाले. आम्ही आम्माकडून जेवून निघालो तोपर्यंत आमच्या गाडीची सुटण्याची वेळ झाली होती. म्हणून आम्ही आमचे खोलीवरचे सामान घेवून एस्.टी. स्टँडवर आलो. तितक्यात मुंबईला जाणारी गाडी लागली. रिझर्व्हेशन असल्यामुळे आम्हाला वसावयास जागा मिळाली व थोड्याच वेळात गाडी सुरू झाली. आमचा परतीचा प्रवास सुरू झाला. त्या रात्री ११ वाजता आम्ही वांद्रे मुक्कामी श्रीसाई समर्थांच्या आशीर्वादने सुखरूप पोहचलो.

असे आहेत आपले भक्तवत्सल भक्ताभिमाना

शिर्डी निवासी श्री समर्थ साईबाबा. त्यांना पुनश्च कोटी कोटी साष्टांग नमस्कार.

अशा या भक्तवत्सल साईमाऊली जवळ मी काय मागणार हेंचि दान देगा वस्तान!
तुझा विसर न व्हावा!

साईकृपेचा वर्षाव

कु. तेजस्विनी दामोदर तारळेकर
“कृष्ण-कुंज” घ.नं. १७०९, ‘ई’ वार्ड
राजारामपुरी ७ वी गल्ली
कोल्हापूर-४१६ ००१

साईबाबांचा कृपावर्षाव सर्व भूमात्रांवर अखंड होत असतो. फक्त साईभक्तांवरच नाही, केवळ मनुष्यमात्रावरच नाही; तर साईभक्त नसणाऱ्यांवरही आणि मानवेतर प्राण्यांवरही कृपावर्षाव होतो. साईबाबा न मानणारे व (त्यांच्या मते) दुसऱ्या देवतांची, संतांची भक्ति करणारे हे त्या त्या रूपात बाबांनाच भजतात व त्यांची कृपा मिळवितात. कारण सर्वत्र सर्व देवदेवतांच्या संतमहंतांच्या रूपात बाबाच भरून राहिले आहेत. पूर्वसुकृताच्या योगे या जन्मी अनेक मानवेतर प्राण्यांनीही बाबांची कृपा मिळविली आहे. असे आपण साईसच्चरितात वाचतोच!

आपल्या प्रारब्धाने आपल्या प्रापंचिक आणि पारमार्थिक वाटचालीत काही अडीअडचणी येतात. त्यावेळी आपण अनन्यभावाने बाबांची करुणा भाकली तर बाबा त्या अडचणी दूर करून आपला मार्ग निष्कटक करतात आणि त्या मार्गावर आपली वाटचाल वेगाने व सुखाने होत राहते.

परमार्थप्राप्ति (बाबांचा अखंड सहवास) करण्याच्या प्रयत्नात प्रारब्धाने जेव्हा अडचणी उभ्या राहतात तेव्हा ते प्रारब्ध (न टळणारे असे मानले जाते) बाबा भक्तांच्या प्रेमाखातर सहज दूर करतात. त्यानंतर बाबांचे प्रत्यक्ष दर्शन, आवाज, स्पर्श असे अनुभव प्राप्त होतात. ही प्रत्यक्ष अनुभूति मी घेतली आहे.

याचप्रमाणे प्रपंचातील अडचणींवर बाबांच्या कृपेने मात करता येते. याची उदाहरणे तर हरगडी अनुभवण्यास मिळतात. तूर्त त्यातील दोन उदाहरणे साईभक्तांसमोर ठेवत आहे.

माझा भाऊ पोलीस प्रॉसिक्युटर म्हणून सांगली जिल्ह्यात काम करतो आहे. काही वर्षांपूर्वी त्याची बदली सांगलीहून रत्नागिरी जिल्ह्यात खेड-दापोली येथे झाली. घरी हा एकटाच पुरुष, तोही इतक्या लांब जाणार म्हणून आम्ही खूप काळजीत होतो. त्याच्याबरोबर आम्हा सर्वांना इथे घर सोडून जाणे शक्य नव्हते. लहानपणापासून आम्ही सर्व कुटुंबीय कर्माही एकमेकांना सोडून राहिलो नाही. याशिवाय दुसरी अडचण म्हणजे आम्ही सर्व शाकाहारी असल्याने तिकडे कोकणात भावाच्या जेवणाचा प्रश्नही कठीण होता.

जेव्हा काहीच सुचेनासे होते, तेव्हा बाबांशिवाय कुणाकडे मागणार? बाबाही जणू भक्तांच्या हाकेची वाटच पाहत असतात. बाबा आमच्या हाकेला धावून आले. आणि एक महिन्यात त्याची बदली पुन्हा सांगलीला झाली.

एकदा माझी दुसऱ्या क्रमांकाची भाची चि. देवयानी ही दोन वर्षाची असताना अचानक आजारी पडली. तिच्या अंगावर पुरळ उठले. सारखी आग होऊ लागली.

कधीही न रडणारी, ती सारखी रडू लागली. त्यातच तिला ताप आला आणि कुसव सुरू झाले. दिवसातून खूपवेळा तिला जुलाव झाल्याने ती पार थकून निपचिन पडून राहिली. तिला रडण्याचीही शक्ति उरली नाही. डॉक्टरी उपाय मुरुच होते. पण काहीही कमी नव्हते. शेवटी डॉक्टरांनी सांगितले, 'आता जर हिचे जुलाव कमी झाले नाही तर बालरोग तज्ञाकडे दवाखान्यात ठेवावे लागेल. आमचे तर हातपाय गळून गेले.

आम्ही बाबांचा धावा केला. आणि कधीही अपवाद न करता धावून येणारे बाबा आमच्या हाकेला धावले. रात्रभर तिला शांत झोप लागली आणि दुसऱ्या दिवशी सकाळी ती ठणठणीत बरी झाली.

अशी ही साईकृपा अगाध आहे. या कृपेचा वर्षाव आम्हा सर्वांवर असाच असूंदे होत राहो ही बाबा चरणी प्रार्थना. त्यांच्या चरणी माझे सर्वासह कांटी कांटी प्रणाम!

“श्री सच्चिदानंद सद्गुरू साईनाथ महाराज की जय!”

साई ऋण मुक्त आम्ही होऊ का?

— श्री. मधुकर अंबाडे

अंबाडे हाऊस, लकडी पुलासमोर

बडोदा

एक प्रश्नार्थक शीर्षक! एक असा प्रश्न की ज्याचे उत्तर शोधता, शोधता, कदाचिन एखादा सामान्य भक्तही अंतरमूर्ख होऊन, त्यालाही जागृती प्राप्त व्हावी! जन्माचे सार्थक व्हावे, जीवन उजळून निघावे, उत्तर शोधण्याने! बाबा! तुझी भक्ती म्हणजे शांतीच्या संपत्तीचा अक्षय ठेवा! बाबा! तुमच्यासारखे महानसंत ईश्वरी अवतार ह्या भूमिवर जर प्रगटले नसते, तर आज नास्तिकतेचे, स्वच्छंदीपणाचे काहूर माजले असतं. कदाचित मानव धर्मच नष्ट झाला असता. किंबहुना श्रद्धा म्हणजे काय, हेच आम्हाला समजले नसतं. हे कृपावंत साई! दयावंत साई! तुझ्या कृपेला ना अंत, ना पार! परमार्थ कर्णाचा तू अवतार! निराधाराचा तू एकमेव आधार! हे बाबा! रामकृष्ण तू! येशुख्रिस्त तू! गुरुनानक तू! पैगंबर तू! अग्नीदेव तू! वरुणदेव तू! सूर्यदेवही तू! मातापिता तू! भक्तांकित साई तू! वर्णनातीत साई तू! कलीकाळी लीलाधारी, गिरिधर गोपाल तू! सर्वत्र तूचि तू!

“भाव तेथे देव” “देव भावाचा भुकेला” “जया मनी जैसा भाव, तथा तैसा अनुभव” ह्या सर्व उक्तिची प्रचिती आणून देणाऱ्या साई! श्रद्धा-सबुरीचा अनमोल मंत्रदोर विनासायास भक्तांच्या हाती देणाऱ्या साईनाथा! प्रत्यक्ष आपल्या चर्मचक्षुने आजही तुला देहस्वरूपात पहाणारे शिक्षित आणि दीक्षित भक्त, आजच्या युगात अनेक असताना; आणि श्रद्धा आस्था अंतरी असलेल्या कुणाही भक्ताला तसा अनुभव करून देण्यास तू

हाती दिलीस. भाविक भक्तांसाठी आजही प्रत्यक्षात प्रगटणारा तू! परमेश्वर! परमात्मा! अल्लाह! मालिक!! सर्वांवर मातृवत प्रेम करणारा तू! हे साई! केवळ आपल्या छात्रां दर्शनानं आजही भक्तांना ध्यानभोगाचा अनमोल, अनुपम आनंद प्रदान करणारा तू! दूर राहून केवळ दृष्टीक्षेपानं कासवीच्या पिलांप्रमाणे आमचं पालन पोषण करणारा तू! वेळोवेळेस आर्त हाकेला धावून येणारा तू! मानवाला पश्चातापाच्या पवित्र गंगेत न्हाऊ घालणारा तू! आम्ही शरण तुला भगवंता!!

करुणाळू! कृपाळू! दयाळू साई! आमच्या अज्ञानत्वावर दयाद्र होऊन, तू आपल्या अलौकिक शक्तीने अव्यक्तातून व्यक्त होऊन, आपल्या प्रचंड योग शक्तीच्या सामर्थ्याने मानवासाठी, प्राणीमात्रांसाठी ह्या भूमिवर मानवरूप धारण केलंस. आपल्या दिव्य अलौकिक चमत्कारद्वारे मानव-मनी श्रद्धेचं बीज पेरलंस. आम्हाला सद्मार्गावर प्रत्यक्ष हाताला धरून तू आणलंस. एक महान पथ प्रदर्शक होऊन विवेक रूपानं आमच्यातच विद्यमान! राहिलास. आम्हाला सर्वस्व अर्पण करूनही तू परम दानी, नामानिराळा राहिलास. तूच दिलेल्या आमच्यातील अद्भूत शक्तींना आम्ही जर नाही ओळखलं, तर ह्यात दोष कोणाचा? तुझा हात सोडून देऊन, तुझ्यापासून विमुख होऊन, मायेच्या अंधकरात आम्ही भटकत राहिलो, तर त्यात दोष कोणाचा? अज्ञानाचा, संदेहाच्या अंधकरात एखाद्या शिळेवर आम्हीच आमचं मस्तक आपटून घेण्यासारखी स्थिती आम्ही आमची करून घेतली तर ह्यात दोष कोणाचा?

वरुण देवाला आदेश देऊन पर्जन्य थांबविला होता ह्या साईनं! तंत्रमंत्रावाचून अग्नी प्रगटवला होता ह्या साईनं! मशिदीतील अग्नीज्वाला शांत केल्या होत्या ह्याच साईनं! गणाधीशाचा गणाधीश तू! योगेश्वर इतराज तू! कैलासपती महादेव तू! योगीयांचा योगीराज तू! ब्रह्मदेव तू! आद्यशक्ती गायत्री तू! ब्रह्मा-विष्णू-महेश्वर तू! शिवशंकर तू! पंढरपूरचा विठ्ठल तू! द्वारकाधीश तू!! मर्यादा पुरुषोत्तम रामही तू!!!

संत चुडामणी तूच! संतांचा संतही तूच! हृदयातील भगवंतही तूच! आधारचा आधारही तूच! देवाचा देवही तूच! हे देवाधिदेवा, साई देवा! अनंत कोटी ब्रह्माण्डनायक! साई सर्वेश्वर! सर्वात्मका! राजाधिराज, साई महाराज! सर्वांचा सनातन सारथी! परब्रह्म! परम् गुरू! सद्गुरू! तुझा त्रिवार जय जयकार! साई त्रिवार जय जयकार!! बाबा! त्रिवार जय जयकार!!!

वर्णनातीत, शब्दातीत असलेल्या साईचं वर्णन आम्ही मानव काय करू शकणार? कर्ता करविता तू साई! शेवटी संत तुकाराम महाराजांच्या अभंगाचे स्मरण झाल्यावाचून रहात नाही — “बोलविता धनी वेगळची”

भूतलावरील हिडल्या फिरल्या प्रत्यक्ष देहधारी ह्या साई देवाची एकदा का मनाल ओळख पटली की मग आपोआप नाद सूरत हृदयमंदिरी शब्द घुमू लागतात ते असे —

गगनात तारका, शिरडीत द्वारका
साईबाबांसारखा, देव नाही देव नाही

समर्थ असताना, आजच्या विज्ञान युगातील मानवाने देखील का साशंक रहावं? भक्ताचा केवळ प्रेमभाव पाहून त्याचा अंकित होणारा कृपावंत, दयावंत महासंत साई! विवेक रूपानं सर्व हृदयस्थ व्यक्त असणाऱ्या हे साई देवा! आम्हाला श्रद्धेची ओळख करून देणाऱ्या माझ्या साईराया! तुला अनंत कोटी दंडवत!

योग्य काळी, उचित समयी म्हणजे धर्मग्लानी संभवित असताना इ.स. १८५४ साली एका निम्बवृक्षातली, तेजस्वी अशा बाल योग्याच्या रूपात तू प्रगटलास. असंख्य जीवांना मोक्ष-दान दिलंस. कृष्णरूपात अर्जुनाला दिलेलं वचन तू पाळलंस!

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।

अभ्युत्थानम धर्मस्य तदाऽऽत्मानं सृजान्यहम् ॥

[ज्या ज्या वेळी धर्माचा ऱ्हास होतो आणि अधर्म माजतो, त्या त्या वेळी मी स्वतः जन्म (अवतार) घेतो.]

हे साई! धर्म रक्षणार्थ तू भूतली अवतरलास. श्रीकृष्णानं रथात बसून गीता सांगितली आणि तू एका सामान्य शिलेवर बसून सनातन धर्माचं महान तत्वज्ञान सहज भावे सोप्या शब्दात सांगितलंस.

“ईश्वर एकच आहे, सर्वांवर प्रेम करा, सर्व प्राणीमात्रांवर दया करा, आपला धर्म सोडू नका, पण परधर्माची निंदाही करू नका. द्रव्य लोभार्थ कुणाचंही वाईट करू नका. ऋण करून सण साजरा करू नका. कुणाचीही मेहनत फुकट घेऊ नका. संतोषातच सुख आहे. लहान मुलं ही देवाच्या दारातील फुलं आहेत. त्यांना जास्तीत जास्त प्रेम द्या. दीन दुःखीतांना उपेक्षू नका. धर्मांध होऊन भांडू नका. सडवृत्ती ठेवू नका. जशी वृत्ती तसा जन्म माणसास घ्यावा लागतो. भोग हे जन्मोजन्मी भोगावेच लागतात. श्रद्धा सबुरी सोडू नका. कुणालाही दुखवू नका. कुणाचंही कटु वचन सहन करा पण वाईट बोलू नका. मी माझ्या भक्तांसाठी सातासमुद्रापार असलो तरी धावून येईन. विश्वास ठेवा. माझे वाक्य प्रमाण माना मी नित्य जीवंत आहे. ह्याची नित्य प्रचिती अनुभववानं घेऊन पहा. माझ्या भक्तांना मी अन्न, वस्त्र आणि निवाऱ्याची हमी देतो. ह्या पेक्षा अधिक एका फकीराकडून तुम्हाला काय हवं?”

दिव्य आणि अद्भूत साई चमत्काराद्वारे आजही अखंड साईज्ञानगंगा वहात आहे! हे साई! अनेक भक्तांचे अनेक रोग, असाध्य रोग, प्राणघातक रोग! तीव्र वेदना देणाऱ्या दुर्धर व्याधी तू स्वतः अंगीकारून भक्तांना जीवनमुक्त केलंस, रोगमुक्त केलंस. भोगमुक्त केलंस. शत्रुत्व ठेवणाऱ्याशीही शत्रुत्व न ठेवणं, हे आपल्या वर्तनानं तू आम्हाला शिकवलंस. मानव कल्याणार्थ आपलं उभं आयुष्य खर्ची घातलंस. तुझा एक महान भक्त तात्या कोते! त्याची महान आई, बायजाबाई! त्या आईला दिलेल्या वचनाला तू जागलास. तात्याला जीवदान दिलंस, आणि तू मृत्यू स्वीकारलास! प्राण जातील पण वचन जाणार नाही, ही रघुकुलातील परंपरा टिकवलीस हे साई! तू काय म्हणून नाही केलंस? आणि आजही काय नाही करीत? उदी रूपात संजीवनीच तू आज आमच्या

प्राणीमात्रांवरील तुझ्या अनंत कृपेमुळे आम्ही तुझे फार फार ऋणी आहोत. हे साई! दीन दुबळा पराधीन मानव केवळ तुझ्या अमोघ अशा कृपाछत्राखालीच स्वाधीन आणि चिन्मय राहू शकतो. आम्ही मानव तुझे अनंत ऋणी आहोत; परंतु फक्त एकाच गोष्टीमुळे आम्ही ऋणमुक्त होऊ शकतो, जर आम्ही आस्थेपूर्वक, श्रद्धा-विश्वासपूर्वक ह्या मायावी जगात मायावी न बनता, प्रमादवश न होता, अहंकार रहित होऊन, संयमशील होऊन, सहनशील होऊन, सात्विक होऊन, सदाकाळ तुझेच होऊन राहिलो तर! सातत्यानं तुझ्या नवविधा भक्तीत आत्मीयतेने दंग राहिलो तर! बाबा! तुझ्याच दिलेल्या शक्तीने आम्ही ऋणमुक्त होऊ शकतो खरे, पण तुझ्याच कृपेने! हे साई!! तुझ्याच कृपेने!!!

साई चुकवा जन्म-मरण फेरा

साई चुकवा जन्म-मरण फेरा,
पुन्हा नको हा संसार पसारा ॥ १ ॥
साई- श्रद्धेने राहा जीवनात,
साई- नामाने व्हा पुण्यवंत,
सारे विश्व शेवटी नाशवंत,
तरीही निष्काम कर्म न विसरा ॥ १ ॥
प्रयत्न करीता प्रचीती येते,
जीवा-शिवाचे नाते जुळते,
सारे जग गुरूमय भासते,
परमात्म्याची अंती आस धरा ॥ २ ॥
षड्रिपु गळतील आपोआप,
मन होईल दान्त नि शांत,
साईच भरला चराचरात,
अनुभवावर या विश्वास करा ॥ ३ ॥

— सौ. संगीता दिलीप गोडबोले

(एम्.ए., बी.एड.)

'परिमल' प्लॉट नंबर ३७२, सेक्टर २८,

प्राधिकरण, पुणे ४११ ०४४.

प्राणीमात्रांवरील तुझ्या अनंत कृपेमुळे आम्ही तुझे फार फार ऋणी आहोत. हे साई! दीन दुबळा पराधीन मानव केवळ तुझ्या अमोघ अशा कृपाछत्राखालीच स्वाधीन आणि चिन्मय राहू शकतो. आम्ही मानव तुझे अनंत ऋणी आहोत; परंतु फक्त एकाच गोष्टीमुळे आम्ही ऋणमुक्त होऊ शकतो, जर आम्ही आस्थेपूर्वक, श्रद्धा-विश्वासपूर्वक ह्या मायावी जगात मायावी न बनता, प्रमादवश न होता, अहंकार रहित होऊन, संयमशील होऊन, सहनशील होऊन, सात्विक होऊन, सदाकाळ तुझेच होऊन राहिलो तर! सातत्यानं तुझ्या नवविधा भक्तीत आत्मीयतेने दंग राहिलो तर! बाबा! तुझ्याच दिलेल्या शक्तीने आम्ही ऋणमुक्त होऊ शकतो खरे, पण तुझ्याच कृपेने! हे साई!! तुझ्याच कृपेने!!!

साई चुकवा जन्म-मरण फेरा

साई चुकवा जन्म-मरण फेरा,
पुन्हा नको हा संसार पसारा ॥ ध्र. ॥
साई- श्रद्धेने राहा जीवनात,
साई- नामाने व्हा पुण्यवंत,
सारे विश्व शेवटी नाशवंत,
तरीही निष्काम कर्म न विसरा ॥ १ ॥
प्रयत्न करीता प्रचीती येते,
जीवा-शिवाचे नाते जुळते,
सारे जग गुरूमय भासते,
परमात्म्याची अंती आस धरा ॥ २ ॥
षड्रिपु गळतील आपोआप,
मन होईल दान्त नि शांत,
साईच भरला चराचरात,
अनुभवावर या विश्वास करा ॥ ३ ॥

— सौ. संगीता दिलीप गोडबोले

(एम्.ए., बी.एड्)

'परिमल' प्लॉट नंबर ३७२, सेक्टर २८,

प्राधिकरण, पुणे ४११ ०४४.

“साईइच्छा बलियेसी”

— आशिष हजारे

बोरिवली, मुंबई-४०० ०६६.

नेत्या जुलै महिन्यातली गोष्ट! बाबांच्या कृपेने माझ्या प्रयत्नाला यश आले आणि बाबांच्या मार्कांनी मी माझी बारावीची परीक्षा उत्तीर्ण झालो. भाईची साईप्रसाद गुरुपौर्णिमा विशेषांक शिरडीला साईचरणी प्रकाशित करण्याची मनोकामना १ ते ३ जुलै दरम्यान बाबांनी पुरविली तरीच मला माझ्या इच्छेप्रमाणे पुढील शिक्षणासाठी हव्या त्या शाखेत व मुंबईतील कॉलेजातच प्रवेश मिळण्याची माझी इच्छाही बाबांनी पुरविली तो दिवस होता गुरुवार दिनांक ११.७.८५ फी वगैरे भरून येताना भाई म्हणाले,

“आशु तुला बाबांनी अॅडमिशन दिली आता एखाद्या शनिवारी-रविवारी आपण दोघे शिरडीला जाऊन येऊ या नंतर कधीतरी” ह्यावर मला नकळत मी चटकन उत्तरलो. “भाई, नंतर कशाला, उद्या रात्रीच निघू या “अरे, आताच मी जाऊन आलो...” पण त्यांना बोलू न देता मी हट्ट केला तेव्हा साहजिक ते तयार झाले. आमच्या बरोबर आमचे देशपांडे भावोजी (भाईच्या सविताताईचे यजमान व आण्णा प्रधानांचे जावई) येण्यास तयार झाले मम्मीची परवानगी घेऊन आमची तिघांची स्वारी शुक्रवारी रात्री रेल्वेने मनमाडला तेथून एस.टी.ने शनिवारी १३.७.८५ रोजी पहाटे शिरडी क्षेत्री पोहचली. अर्धमंत्रान काकडारती उरकून अभिषेक साईसत्यनारायणाच्या पूजेच्या तिकीटसही काढल्या. छानपैकी साईबाबांचे दर्शन झाले. मनासारखा अभिषेक झाला. ‘आशु, आल्यासारखे तू साईसत्यनारायणाची पूजा करून घे, असे म्हणून माझे एकट्याचेच पूजेचे तिकीट भाईंनी काढले होते. पूजेची वेळ होती एक वाजताची अभिषेक वगैरे उरकेपर्यंत मध्यान्ह झाली. मध्यान्हारती झाल्यावर ‘भोजनगृहातील साईप्रसाद’ संपेल म्हणून तेथे जाऊन जेवण घेतले. व साधारण पाऊणच्या सुमारास परतलो. वाटेत पूजेची पावती शोधली तो ती माझ्याकडे नव्हती की भाईकडे वा भावोजीकडेही नव्हती. मग रूमवर जाऊन सर्व कपडे बॅगा तपासल्या पावती हरवली होती. मी खूपच निराश झालो. “बाबांची इच्छा नसावी माझ्या हातून साईसत्यनारायणाची पूजा व्हावी अशी” पण भाईंनी मला धीर दिला, व म्हणाले “आपण पूजेच्या तेथे जाऊन बघूया.. साईइच्छा बलियेसी... मी मराठे भटजींना सांगून बघतो.” जवळ पावती नसताना तेथे जाणे मला पटले नाही. पण भाई-भावोजींचा आग्रह! समाधीमंदिराच्या वर मला घेऊन भाई गेले ते ओरडतच.... “अहो मराठे, माझ्या मुलाला पूजेसाठी आणले पण त्याची पावतीच हरवली हो कुठे.. नंबर साधारण ६९-७० च्या दरम्यान असावा...” ते ऐकून मराठेनी “अहो या या हजारे.. तुमचीच वाट पहातोय मी... आताच जरावेळापूर्वी कुणीतरी येऊन ही पहा पावती दिलीय” असे म्हणत हातातली पावती दाखवली. आश्चर्य म्हणजे तिचा नंबर ७० होता. मी पाणावलेल्या डोळ्यांनी भाईकडे बघितलं. त्यांनी माझ्या पाठीवर थोपटले. मराठे भटजींना धन्यवाद देऊन आम्ही साईसमोर नतमस्तक झालो. मला मात्र पूजा करतानाही त्यांचे शब्द आठवत होते. “साईइच्छा बलियेसी”